

Thơ Mặc Giang - Quyển 3

(bài 201 đến 300)

Mục Lục

01	Hư vô, Một cõi riêng mình !	201
02	Ngươi là ai, đó nhĩ !	202
03	Thú rừng cứ mãi đi hoang !	203
04	Hôm qua Em đi Lễ Chùa (thơ nhạc)	204
05	Mai sau, dù mất hay còn !	205
06	Tiếng vọng ngục tù	206
07	Đường lên viễn xứ	207
08	Nhớ lại ngày qua	208
09	Tôi đã thoát trong đường tơ kẽ tóc !	209
10	Biết mặt mũi ngươi rồi !	210
11	Chuyện dài khùng điên	211
12	Đừng làm ô nhục Quê Hương !	212
13	Xin mở mắt nhìn đời (thơ nhạc)	213
14	Sẽ có ngày về !	214
15	Bên bờ lau biển động-thơ nhạc	215
16	Mơ màng ôm vũ trụ !	216
17	Tiếng gọi Quê Hương-thơ nhạc	217
18	Tiếng gọi tình người	218
19	Nụ cười điểm hoa-thơ nhạc	219
20	Sắc thân tam thể Việt Nam	220
21	Ta nhủ mình nghe !	221
22	Vung lật úp, coi chừng, hết thở !	222
23	Không nghe và không nói !	223
24	Uốn, tan tác, còn chi uốn nữa !	224
25	Hỡi hai mùa mưa nắng !	225
26	Bài thơ thứ sáu : Kéo lại vầng thơ	226
27	Bài thơ thứ bảy : Gởi Quê Hương	227
28	Bài thơ thứ tám : Gởi Miền Quê	228
29	Bài thơ thứ chín : Gởi Vùng Sâu	229
30	Bài thơ thứ mười : Gởi Thị Thành	230
31	Bài thơ mười một : Gởi riêng nhà	231
32	Bài thơ mười hai : Thăm lại trường xưa	232
33	Bài thơ mười ba : Thăm người nghèo	233
34	Bài thơ mười bốn : Gởi người phé nhân	234
35	Bài thơ 15 : Gởi miền nước mặn đồng chua	235
36	Bài thơ 16 : Gởi người ở vùng cao	236
37	Bài thơ 17 : Thăm người mua bán ve chai	237
38	Bài thơ 18 : Thăm chị bán hàng rong	238
39	Bài thơ 19 : Thăm giới doanh thương	239
40	Bài thơ 20 : Tôi gởi thơ tôi	240

41	Xin chấp tay, cho hận thù chấm dứt !	241
42	Xin chấp tay, cho hòa bình trở lại !	242
43	Âm vang Hồn Tử Sĩ !	243
44	Đồ thành Chuyện, Ngày xưa Ngày xưa !	244
45	Những nắm mồ không tên tuổi !	245
46	Không biết sống, nghĩa là Xuân Đã Chết !	246
47	Tìm sự sống nhưng đi vào Cõi Chết !	247
48	Tôi nhắm mắt, thu mình căn gác nhỏ !	248
49	Đất Trời sao lắm phũ phàng !	249
50	Tiếng gõ của thời gian	250
51	Sám Hồi Đầu	251
52	Còn gì nữa, người ơi !	252
53	Dấu ấn năm thứ tư Thế Kỷ	253
54	Mừng Đại Hội Khoáng Đại Kỳ 8	254
55	Con người phiêu bạt	255
56	Tung hoành trong trời đất	256
57.	Thương không, con đã trảng se cát !	257
58.	Ai hiểu được, con rùa già rút cổ !	258
59.	Nhát gan như thỏ đế !	259
60.	Cảm thương Sư Cô Diệu Pháp	260
61.	Cảm niệm Cố HT Thích Huyền Vi	261
62.	Ta cứ tưởng, đời ta ghê gớm lắm !	262
63.	Qua từng lẵng kính !	263
64.	Ta xin Góp Mặt Cuộc Đời !	264
65.	Vén lau lách bên bờ rêu sỏi đá !	265
66.	Này em nhé, cuộc đời là thế đó !	266
67.	Thân cát bụi, cũng tiêu ma một kiếp !	267
68.	Tôi không vẽ một khung trời thơ mộng	268
69.	Đời ta, từ đó vậy mà !	269
70.	Ba mươi năm, lịch sử trôi dòng ! Thơ Nhạc	270
71.	Ba mươi năm rồi đó !	271
72	Dòng thời gian, em có nghe !	272
73	Nói thì dễ nhưng làm đâu có dễ !	273
74	Nếu một mai có về thăm quê mẹ !	274
75	Cây muốn lặng mà gió chẳng chịu ngừng !	275
76	Vô âm, cất tiếng thành lời !	276
77	Ta tìm lại rêu mờ trong dĩ vãng !	277
78	Mặt nạ cuộc đời !	278
79	Bình minh chưa ló dạng !	279
80	Tử Thần, đang ở đâu thế nhĩ !	280
81	Vàng thơ còn đó, đẹp thay !	281
82	Là thi sĩ, nghĩa là . . . !	282
83	Cuộc đời như một cái máy !	283
84	Nhìn băng tuyết lở, hờn căm !	284
85.	Thương những gia đình bất hạnh !	285
86.	Thương cho cảnh người già	286

87.	Thương trẻ thơ quê nghèo khốn khó !	287
88.	Chết, sẽ còn hay mất !	288
89.	Đàn gảy tai trâu ! Nước đổ lá khoai !	289
90.	Bệnh tham ô, nằm ụ, ù lì !!!	290
91.	Cái nghề bán cái !	291
92.	Lá rụng về cội	292
93.	Uống nước nhớ nguồn	293
94.	Nào có nghĩa một vành cong trời đất !	294
95.	Ta đây, hiện hữu vô cùng !	295
96.	Tôi không có bán thơ đâu !	296
97.	Nơi quê nghèo nho nhỏ !	297
98.	Tôi phải chết !	298
99.	Tôi phải sống !	299
100.	Những người em bé nhỏ của tôi ơi !	300

Hư Vô, Một Cõi Riêng Mình !

Tháng 12-2004

Tôi nghe một cõi tâm tư
Rung lên tiếng vọng xa rồi thời gian
Tôi nghe một cõi âm vang
Rung lên cung điệu bên đàn chưa pha
Một thời dĩ vãng đi qua
Mờ mờ ẩn hiện nhường xa hóa gần
Phong trần mấy độ thương thân
Tang thương mấy độ cũng ngân ấy thôi
Khi cao cao vút lưng đồi
Khi sâu sâu thăm lở bồi sương sa
Khi xao xuyên tận ngân hà
Khi tàn tạ bóng bóng tà tà dương
Chưa tan giấc mộng nghề thường
Chưa vui biển động trùng dương gợn hồn
Đưa tay nắm bắt càn khôn
Thu mình góc nhỏ tựa hòn đảo xa
Lặng nghe một cõi ta bà
Ba ngàn thế giới chưa tà đầu sương
Lặng nghe giấc mộng bình thường
Ba sinh mòn mỏi chưa vương đăng trình
Mập mờ chiếc bóng lung linh
Hư vô một cõi riêng mình, thế a !!!

Người Là Ai Đó Nhĩ !

Tháng 12-2004

Người là ai đã từ vô lượng kiếp
Đeo theo ta, từng kiếp đặng đeo hoài
Dù ta thế nào hay thật nhỏ nhoi
Đã trang trải qua nhiều thân cát bụi
Băng đời dốc ta trèo lên đỉnh núi
Vượt tầng không ta về với muôn ngàn
Nương bọt bèo ta về với mênh mang
Nhặt cát đá ta vẽ hình vô tướng
Chụp ảo giác ta chặn đầu huyền tượng
Tung bụi mờ ta phủ dấu rong rêu
Bặt thình âm ta về với cô liêu
Người vẫn lộ nguyên hình biến hiện
Mở cửa hư vô
Ngân hà xao xuyên
Đóng nắp càn khôn
Nghẽn lối trăng sao
Ta bung tay người đã vút ngọn sào
Đập cho vỡ hai đầu cây tích trượng
Một, chám hết, để không còn chân tướng
Hai, phủ đầu, cho vắn vũ lãn quay
Người vẫn cùng ta trong mọi mảy may
Nghe ta hỏi, người là ai đó nhĩ !
Cất tiếng hát ngân vang ngàn thiên lý
Mở lời ca rung động cả thiên thu
Ta im bặt, người biến mất cái vù
Ta lộ diện, người xuất đầu, ngạo nghễ !!!

Thú Rừng cứ mãi đi hoang !

Tháng 12-2004

Sao biết được khi ngày mai chưa nắng
Ngóng sao mờ xô đẩy vỡ bóng đêm
Cửa âm u là một trời câm lặng
Khi tan hoang còn lấm những gập ghềnh

Sao biết được khi ngày mai chưa tới

Đã hẳn chưa, còn luống những đêm dài
Cuối lần mức, buổi giao thời chơi với
Con đường nào dẫn đến lối thiên thai

**Đứng núi này thế thường trông núi nọ
Sóng trường giang ao ước mộng hải hồ
Có nghĩa gì khi trời nghiêng bóng đổ
Trơ cội cành xác lá cũng tàn khô**

Sao biết được con đường đi chưa tới
Vẽ chi nhiều ngõ ngách những dọc ngang
Mộng với thực lệch đôi đàng dịu vợi
Nhu trắng sao thôn thức nuốt mây ngàn

Có đi đêm mới thấy sương thấm lạnh
Có lên đèo mới biết vạn sơn khô
Có muôn trùng mới nghe chim mỗi cánh
Có tang thương mới thấu những ê chề

Chưa vào tròng đâu biết gì lẫn quần
Bước vào tròng mới thấy lộn vòng quanh
Chưa khuấy động nên chìm sâu cạn bản
Khuấy động rồi dòng nước hết trong xanh

**Đừng xây mộng trên đời cao ảo tưởng
Đừng ôm mơ ru giấc ngủ kinh hoàng
Trơ mắt ếch vẽ khung trời to tướng
Nên thú rừng cứ mãi mãi đi hoang.**

Hôm qua Em đi lễ chùa

*Thơ Nhạc * Tháng 12-2004*

Hôm qua em đi lễ chùa
Dọc đường rơi rụng hơn thua
Thanh không vô cùng thanh sắc
Áo lam em mặc bốn mùa

Khói hương mờ tỏa hương trầm
Chắp tay em nguyện lâm râm

Mắt mơ nhìn lên Đức Phật
Đài sen nở cánh thì thầm

Điện thờ huyền diệu lung linh
Trầm tư em nguyện riêng mình
Tiếng chuông hòa theo tiếng mõ
Nam mô Đức Phật cầu kinh

Hôm qua em đi lễ chùa
Phát phơ tam nghiệp gió lùa
Ngập ngừng tam vô ngưỡng cửa
Đưa em về lại nhà xưa

Vườn chùa nở hoa ba cánh
Hương trầm nở sắc ba hương
Vườn tâm nở hoa tám cạnh
Chơn như nở nụ bốn đường

Áo lam bốn mùa em mặc
Đạo màu từ đó em mang
Thanh hương đi về thanh sắc
Đạo màu còn đó vang vang.

Mai Sau, Dù Có Mất Còn

Tháng 12-2004

Tôi từ cát bước ra đi
Tôi không lưu lại cái gì cho tôi
Ra đi một nét tinh khôi
Đến nay cũng thế chẳng bồi chẳng thuyên
Mai kia về với diễm huyền
Tôi xin lưu giữ trinh nguyên trở về
Đường đời trải vạn sơn khê
Khi đeo vách gió khi kè vực sâu
Tang thương cho trắng mái đầu
Biển dâu cho bạt sắc màu trần gian
Khổ đau cho thấm cơ hàn
Nhục vinh cho nhuộm bức màn thế nhân
Bồng bênh tán tỵ phù vân
Nổi trôi đày đọa phong trần xác xơ

Ra đi từ bấy đến giờ
Có mong chi vẹn có mơ chi toàn
Một mình thu ốc đảo hoang
Đưa tay thử nắm có còn gì không
Trống không nhẹ tựa lông hồng
Lặng yên như cõi trời không đi về
Tôi không giữ mộng trong mê
Tôi không hẹn núi gởi thề cùng non
Mai sau, dù có mất còn.

Mặc Giang – Thơ 18

(Những bài này, dùng font chữ Times New Roman – Unicode)

01. *Tiếng vọng ngục tù*
02. *Đường lên viễn xứ*
03. *Nhớ những ngày qua*
04. *Tôi đã thoát trong đường tơ kẽ tóc*
05. *Biết mặt mũi người rồi*
06. *Chuyện dài khùng điên*
07. *Đừng làm ô nhục Quê Hương*
08. *Xin mở mắt nhìn đời – thơ nhạc*

Tiếng Vọng Ngục Tù

Tháng 12-2004

**Bóng tối chìm khe,
Ngưỡng cửa ngục tù
Nào ai có nghe
Tiếng kêu xiềng xích**

**Ngày còn không có
Hỏi chi cô tịch
Trời đất nào khép cửa ngục âm u
“Nhứt nhứt tại tù, tại ngoại thiên thu”
Lao lý hỏi, tiếng hò đưa lao lý**

Tội vô tội, tội tình chi, lao lý
Lý hò đưa lao lý, lý lao tình
Chốn ngục tù như một cõi âm linh
Sống hết cựa, ê mình, nhưng khó chết

Ai có chết, và ai không có chết

**Tôi chết đi, ai ở chốn lao tù
Bên ngoài kia, giành giật, đá lăn cù
Chỗ tôi ở, một trời, ai dám động**

**Khung cửa sắt, đỡ tang bông lương đồng
Bốn vách tường, khép ngang dọc hùng anh
Trong với ngoài, cùng vũ trụ vờn quanh
Có khác chẳng một chiếc vòng kèm tỏa**

Cửa ngục lương tâm
Cửa lòng ai khóa
Tôi ngồi đây, ai có khóa được tôi
Tội tù tù tội, cả một đời tôi
Ai dám mở và ai không dám mở ???

Đường Lên Viễn Xứ

*(Nhớ lại ngày qua)
Tháng 12-2004*

Tôi đã đi rồi, đường lên viễn xứ !
Ngày tôi đi không thể nói được đâu
Khi tôi đi như nước chảy qua cầu
Biết đi về đâu, làm sao mà nói

Ngày tôi đi, trong đêm mờ tăm tối
Cứ bước đi, đâu biết đến phương nào
Một khi đi là đã phóng theo lao
Đành chấp nhận những gì không chấp nhận

Trước mặt, một khung trời bất tận
Sau lưng, cả dĩ vãng dần xa
Tôi bước đi như một kẻ không nhà
Đường không dấu, biết đâu là định hướng

**Dù có nghĩ, nhưng chỉ là tưởng tượng
Dù có mơ, nhưng chỉ mộng mà thôi
Kẻ độc hành, ôm độc vọng đơn côi
Đánh dấu hỏi, gửi phương trời vô định**

Nếu còn sống thì ngày mai sẽ tính

Nếu chết đi như giấc ngủ riêng mình
Cát bụi nào rồi cũng trả lung linh
Chỉ nuối tiếc một lần vương cát bụi

Đường viễn xứ chưa chắm thành điếm cuối
Nên tôi đi, cũng đã được đến nơi
Tay trắng bàn tay
Làm lại cuộc đời
Viết từ số không
Vẽ ngày hy vọng.

Nhớ Những Ngày Qua

(Viết cho những ai được và không được như mình)

Tháng 12-2004

Thật điếm phúc vì tôi chưa có chết
Nên hôm nay tôi mới viết cho nghe
Đời phiêu du như giấc mộng thật hè
Nếu nhìn lại, nghe rợn người sờn ốc

Cõi trần gian bao con đường hiểm hóc
Mỗi nhân sinh đều độc lộ riêng mình
Đã đi qua mà quay lại thất kinh
Bước chỉ tới, chứ lùi đâu được nhĩ !

Đời tuy ngắn nhưng đường dài vạn lý
Khổ không nhiều nhưng cộng lại phong ba
Kể cho nhau nghe, sao hết, ối chà !
Con đường đi trải bao nhiêu gai góc

Cả dĩ vãng, biết đâu làm dấu mốc
Đã qua rồi, xin trả lại thời gian
Có nhớ chẳng như những tiếng âm vang
Đong cay đắng, đổ đầy trang kỷ niệm

Có thanh trong, mới thương trời màu tím
Có sơ cơ, mới quý những chân tình
Có hàn vi, mới biết kẻ thương mình
Chấm điếm son trên bức tranh phù thế

Đâu nói chi, và chẳng cần kể lễ
Tôi giữ gìn một cõi của riêng tôi
Đời có ra sao rồi cũng được thôi
Cho nghĩa thú một đời tôi, ý vị.

Tôi đã thoát trong đường tơ kẽ tóc !

Tháng 12-2004

Tôi đã thoát trong đường tơ kẽ tóc
Nếu không may thì có sống được đâu
Bao trận đã qua, nhớ mãi trong đầu
Còn sống được, nhờ nhiều lần thoát chết

Chết thấy dễ nhưng mà không dễ chết
Sống tĩnh bơ nhưng sống khó vô cùng
Khi tử thần chưa lên tiếng cáo chung
Sống còn khó huống chi là cái chết

Vậy mà nói đã nhiều lần thoát chết
Không phải đâu, cái chết ghé thăm thôi
Một thoáng đi qua, là biến mất rồi
Thì sự sống vững vàng hơn bàn thạch

Nhịp sống chết theo từng âm tích tắc
Nhưng đứt lìa là một khoảng thật xa
Đừng dễ đuổi tìm đến cõi tha ma
Khi tử thần đóng khung chưa mở cửa

Sống và chết còn giờ hơi kèn cựa
Còn tranh giành còn ngả giá chưa xong
Còn cù cưa thì thiên hạ đừng hòng
Chớ đừng bảo là đường tơ kẽ tóc

Nói thật đó chứ tôi không nói dóc
Tôi muốn dùng đường tơ kẽ tóc mà chơi
Của những khi, kinh hồn bạt vía trong đời
Nhớ xảy ra đã nhiều lần thật rùng rợn

Nghĩ thì sợ nhưng tôi đâu có ớn

Nên tôi mong tái diễn lại xem sao
Để nhìn trông những hư thực thế nào
Nhưng mỏng mảnh như đường tơ kẽ tóc.

Biết Mặt Mũi Người Rồi

Tháng 12-2004

**Lật tâm tư để phơi trần chân tướng
Ẩn ở đâu, người hãy hiện nguyên hình
Đừng giở những trò váo váo vênh vênh
Đóng lớp vỏ bề ngoài che thiên hạ**

Tâm địa người thật ra đâu có lạ
Nhưng tinh khôn người đóng kịch tài tình
Nếu lật trần ai ai cũng thất kinh
Những qui kế của nhà người giỏi thiết

**Ai hay biết, ai người không hay biết
Nên mới có câu : mắt thánh vãi thừa
Tri tâm mà bất biết nói sao vừa
Khốn khổ cho đời mò kim đáy biển**

Quá thủ thuật, người đã nhiều lão luyện
Trông vóc dáng người, mặt đá mày dày
Người vẫn đứng đưng và sống phây phây
Trước mắt nhà người, người đâu biết sợ

Tòa án lương tâm đã từ muôn thuở
Người lừa ai chứ đâu thể dối được mình
Khi cúi đầu phủ phục trước tánh linh
Người mới rõ những gì người quá quắt

Vôn biết người, một con người kỳ quặt
Để xem người tự tung tự tác tới đâu
**Ánh sáng lên rồi, bóng tối chìm sâu
Vậy từ nay, người đừng bày thêm nữa !!!**

Chuyện Dài Khùng Điên

Tháng 12-2004

Người Khùng nói chuyện **người Điên**
Người điên nói chuyện **người khùng** mà chơi
Và kia **người Mát** nữa rồi
Cùng **người Mát Trí** đứng ngồi lom khom
Lại còn **Anh TỬng** om sòm
Ngắt nga ngắt ngưỡng một vòm ngựa nghiêng
Khùng thì lên mặt đồ điên
Mát kia từng từng vang liền ôm toi
Điên thì chỉ có riêng tôi
Ta ôm trời đất ta nhồi ta chơi
Khùng thì phách đốc lên ngồi
Vo tròn vũ trụ một trời của ta
Mát kia bốn biển là nhà
Đố ai hưởng được như ta mà tìm
TỬng thì đôi mắt lim dim
Ta tung cánh gió như chim đại bàng
Rồi cùng ngắt nghẻo vang vang
Nổi tan tán dóc, cười tan tán đường
Nhìn qua một lũ thương thương
Nên tôi viết vội mấy đường thành thơ
Thơ tôi gởi bụi gởi bờ
Gởi trắng cho gió hững hờ gió trắng
Biết làm sao được, càng nhằng
Người điên người mát bò lăn ra kia
Còn người mát trí nữa kia
Lại thêm anh tỬng mang hia anh khùng
Hỏi trời còn chỗ để dung
Hỏi đất có trống cho chung sống nào
Tôi thì chân thấp chân cao
Hót ha hót hải quèo quào mấy câu
Câu đuôi bỏ sót câu đầu
Câu trong câu tréo xỏ xâu một bài
Một bài có một không hai
Mở ra dấu ngoặc chuyện dài khùng điên.

Đừng Làm Ô Nhục Quê Hương !

*(Cảm xúc về cái cảnh làm dâu thời đại,
đang xảy ra tại VN) * Tháng 12-2004*

Những cô gái Việt Nam ơi !
Các em đã được lớn lên
Vì công sinh dưỡng đáp đền ?
Nên em đành phải quên mình
Đi về làm dâu thiên hạ !!!
Khi nghe cái cảnh làm dâu
Chưa mừng đã trông thấy lạ
Cái cảnh làm dâu, sao mà kỳ quá
Làm dâu cái gì, nhục nhã đắng cay
Cố đọc xem, vì đâu đưa đến nỗi này
Khi hiểu rõ, bức xúc trào dâng uất nghẹn

Cha ông vun vén
Lịch sử năm ngàn
Cái đẹp huy hoàng
Ngày nay xúc phạm
Sắc tô son chàm
Tuổi ngọc tuổi vàng
Cái đời con gái
Trong trắng em mang
Ô nhục phũ phàng
Em vui thân phận
Tôi đã thấy rồi
Các em sắp hàng, lựa là son phấn
Xúng xa xúng xính, năm bảy chục cô
Một người đàn ông lạ hoắc
Ở đâu xa lắc xa lơ
Bước tới bước lui, dáng vẻ bợ phờ
Rồi chắm một cô, đưa tay điểm mặt
Bạc nghĩa bạc tình, không thêm không thối
Gãy gọng sứt môi, chẳng ngại chẳng ngùng
Em liều nhắm mắt đưa chân, đi về làm dâu nhà họ
Khắp cùng thế giới, không biết nơi đâu, diễn ra thế đó
Chứ Việt Nam mình, lịch sử xưa nay, chưa có dâu em
Em nên biết rằng, con gái lớn lên,
Một lần làm dâu, trăm đường bó rọ
Một bước đi rồi, cột cả đời em
Nhưng hôm nay, đã bị đổ xuống thêm
Biết bao giờ và làm sao tìm lại
Từ ngàn xưa và ngàn sau còn mãi

Nét đàn thanh, nét dung hạnh, nét trung trinh
Nét dễ thương, nét danh giá, nét lịch xinh
Thành những nét dịu dàng trên quê hương gấm vóc
Hoàn cảnh đẩy đưa, nhưng đâu đẩy đưa, con đường hiểm độc
Nhà dột cột xiêu, nhưng đâu có xiêu, đổ nát Tổ Tiên
Nếu là mẹ cha, hãy thấp nén hương, quỳ lạy cứu huyền
Nếu là các em, tôi không nghĩ thế, chặn đứng ngay liền

Đề các em, còn là những người con, trên quê hương nước Việt
Ai hay biết, ai người không hay biết
Có quyền uy, hay không có uy quyền
Cùng ra tay, chứ ô nhục Hồn Thiêng
Thời đại hôm nay, gây ra nông nổi.

Xin Mở Mắt Nhìn Đời !

Tháng 12-2004

Xin mở mắt nhìn đời
Cho người người gần lại
Xin hạnh nguyên mãi mãi
Cho người người mang theo
Xin mở cửa nhà nghèo
Để thương người khốn khó
Xin vén màn vò võ
Để xót kẻ trông chờ
Xin đến nẻo bơ vơ
Để thương người lạc lõng
Xin nhìn khung sắt đóng
Để thấy cảnh lao tù
Xin đến chốn âm u
Để thương đời bất hạnh
Xin nhìn nhiều khía cạnh
Để hiểu được tình người
Xin bớt những nụ cười
Để chia đời tiếng khóc
Xin nhìn trông nheo nhóc
Để thấy cảnh khốn cùng
Xin mở cửa bao dung
Để nhường cơm xẻ áo
Xin nhìn trong hũ gạo
Để thấy kẻ thiếu ăn
Xin nhường bớt khôn lanh
Để chia người dốt nát
Xin hãy mang tiếng hát
Để bớt khổ cuộc đời
Xin đừng những chơi vơi
Để thương người chết đuối
Xin thôi đừng mê muội
Để xót kẻ đại khờ
Xin đừng những cơn mơ
Để thấy đời chân thật
Xin nhìn trông lây lất
Để xót nỗi cơ hàn
Xin nhìn những lầm than

Đề thương đời gian khổ
Xin đừng cơn tan vỡ
Đề bớt cảnh chia ly
Xin nỗ lực trường kỳ
Đề xây đời thiện mỹ
Xin hòa chung ý vị
Đề xây đắp tin yêu
Xin trân trọng nâng niu
Đề cho đời hy vọng
Vàng thơ đang bay bổng
Nhưng xin phép tạm ngưng
Đừng ngoảnh mặt quay lưng
Cho cuộc đời tươi đẹp.

Mặc Giang - Thơ 19

01. Sẽ có ngày về !
02. Bên bờ lau biển động - thơ nhạc
03. Mơ màng ôm vũ trụ !
04. Tiếng gọi Quê Hương - thơ nhạc
05. Tiếng gọi tình người
06. Nụ cười điểm hoa - thơ nhạc
07. Sắc thân tam thể Việt Nam
08. Ta nhủ mình nghe !
09. Vung lạt úp, coi chừng, hết thở !
10. Không nghe và không nói !

Sẽ Có Ngày Về !

Tháng 12-2004

Ngày xưa tôi đi
Không ai lên tiếng gọi
Nhưng tôi thắm khẽ nói
Tôi ra đi, rồi sẽ có ngày về
Con đường đi, còn có kéo lê thê
Con đường về, không đâu làm điểm mốc
Hố sâu thăm nên sâu dần xuống dốc
Đèo lên cao nên cao tít cheo leo
Chuyến ra đi đánh vút một cái lèo
Đi đi mãi cơ chừng chưa dừng được
Sông mòn bến bến nước
Thuyền đậu xa bờ
Đêm tối trăng mờ
Sao khuya chưa tỏ
Trong giấc ngủ ôm mơ về trước ngõ

Lối mòn xưa ghi dấu nét đầu thôn
Nghe âm êm đang sống dậy tâm hồn
Chợt bừng tỉnh thì ra ru giấc mộng
Thuyền xa khơi, nên con thuyền vỗ sóng
Nước tràn bờ, nên nước ngập đại dương
Đời phiêu du xây sát gió sương
Sông bến cũ mảnh treo tuế nguyệt
Trăng gát đầu non
Trăng tròn hay khuyết
Núi ngủ rừng khuya
Núi trẻ hay già
Mơ từ giấc ngủ đêm qua
Tôi từ quê cũ chưa xa con thuyền
Suy tư ôm ấp niềm riêng
Giã từ một chuyến vĩnh niên miên trường
Tôi đi còn đó quê hương
Một mai thăm lại trên đường tôi đi.

Bên bờ lau biển động !

*Thơ Nhạc * Tháng 12-2004*

Ta muốn nghe tiếng biển về đêm
Cho cứng cõi mềm lòng sỏi đá
Ta muốn nghe tiếng biển về đêm
Cho lạnh lòng băng giá lên ngôi
Khi hoàng hôn đã khép lại khung trời
Ta lạc lõng vào mênh mộng bất tận
Sóng từng đợt gằm gù phần hận
Gió từng cơn lồng lộng lan xa
Ta ngồi đây như một bóng hồn ma
Nghe thăm thẳm reo trùng dương biển động
Ta mất hút vào hư vô trống rỗng
Ta rụng rơi vào bé nhỏ vô cùng
Một tiếng trượng phu
Một tiếng anh hùng
Trông vụn vỡ, có nghĩa gì đâu tá
Sóng vẫn lộng
hỡi trùng dương biển cả
Gió vẫn reo
hỡi gió rít hư vô
Ta ngồi đây như một nắm tàn khô
Trơ cát bụi bên bờ lau biển động
Ta muốn nghe tiếng biển về đêm
Cho tiếng vỗ trùng trùng ngọn sóng
Ta muốn nghe tiếng biển về đêm

Cho mêm lòng một cõi tâm tư
Năm mươi năm nửa kiếp còn dư
Trăm năm sau chưa tàn cát bụi.

Mơ Màng Ôm Vũ Trụ *Tháng 12-2004*

Ta nhắm mắt mơ màng ôm vũ trụ
Ta lặng thính cùng vãn vũ trắng sao
Ta đan tay nghe ngọn gió rì rào
Ta đan tâm nghe con quay thôi động
Một cõi mênh mông
Đất trời lồng lộng
Một cõi diễm hằng
Mở cửa huyền vi
Nẻo hồng hoang lên tiếng thâm thì
Ngõ thiên hà dừng chân bờ ngõ
Bật động châu thân
Bật làn hơi thở
Từng sắc thanh xô đẩy tiếng âm ba
Từng li ti đến cùng tận bao la
Như bèo bọt tờ mảnh treo đầu gió
Ngàn xưa thế đó
Chuyển mạch khơi nguồn
Ngàn sau cũng rứa
Thông cánh tay buông
Mọi hư thực thực hư như huyễn mộng
Cát bụi nào vô tình ứ đọng
Mỗi tụ tan biến hóa hình hài
Cõi trần gian nào khác chốn thiên thai
Mỗi nhân tố đẩy xô đường độc đạo
Máy huyền cơ xảo
Chủ khách làm vì
Nơi ta đi, mà nào đã có đi
Nơi ta đến, mà nào đâu có đến.

Tiếng Gọi Quê Hương *Thơ Nhạc * Tháng 12-2004*

Người Việt Nam quê hương ta ơi
Tiếng Việt Nam tiếng nói vào đời
Giống Lạc Hồng cất rộn năm nô

Từ quê nghèo gian khó mái tranh
Bếp hồng êm, sưởi ấm trong lành

Thuở đầu đời lúa tuổi còn xanh

Từ quê cha ta mới lớn lên
Từ đất mẹ chân cứng đá mềm
Nên muôn đời không thuở nào quên

Rồi ta đi trên quê hương ta
Bắc Nam Trung đâu cũng là nhà
Khi xa rồi ta nhớ thiết tha

Rồi ta đi trên khắp quê hương
Ta bước đi trên mọi nẻo đường
Mỗi một miền lưu lại vấn vương

Tình quê hương tiếng hát âm vang
Bông lúa thơm trên cánh đồng vàng
Cho người người gìn giữ cuc mang

Từ thị thành cho đến miền quê
Non nước ta ước vẹn câu thề
Như sông dài ôm ấp bờ đê

Người Việt Nam quê hương ta ơi
Tay trong tay gìn giữ muôn đời
Cho tình người không thuở nào voi.

Tiếng Gọi Tình Người !

Tháng 12-2004

Xin trời yên biển lặng
Cho hết cảnh thiên tai
Trần thế khổ đau dài
Đừng gây chi tang tóc

Xin rừng thiêng nước độc
Hãy biến mất oan khiên
Cho nét đẹp tự nhiên
Trên núi rừng hùng vĩ

Xin mở đường vạn lý
Cho nhân loại gần nhau
Đừng gieo rắc khổ đau
Cho tình người thêm đẹp

Xin chiến tranh chấm dứt

Đề mang lại hòa bình
Kết thúc mọi đao binh
Đề không còn thù hận

Chiến tranh và thù hận
Chỉ gieo rất tang thương
Tao loạn và nhiều nhương
Máu xương mềm da thịt

Xin xóa tan cừu địch
Hãy xóa bỏ hận thù
Thôi khói lửa mịt mù
Đừng gây thêm đổ nát

Xin khùng bố tàn ác
Hãy khơi động máu tươi
Hãy nói tiếng con người
Đừng gieo chi thống thiết

Xin những giới tài phiệt
Qua đường xã hội đen
Đừng vì sống bạc tiền
Gây ra nhiều tội phạm

Xin cửa quyền những lạm
Chấm dứt cảnh tham ô
Dùng phong hóa điểm tô
Cho người người trong sạch

Xin tìm phương giải cách
Giảm ranh giới giàu nghèo
Nơi nước vách đồ đèo
Nơi cực cùng đói khổ

Xin tình người hiền lộ
Xin nhân loại thương nhau
Xin nhuộm lại sắc màu
Hành tinh xanh tươi đẹp.

Nụ Cười Điểm Hoa
*Thơ Nhạc *Tháng 12-2004*

Tôi đi đóng cửa thời gian
Cho ngày giờ đứng lại
Cho tuổi thơ trẻ mãi

Cho tuổi già chẳng phai

Tôi đi đóng cửa không gian
Cho khung trời nhỏ lại
Cho người người gần mãi
Cho tình người nở hoa

Tôi đi đóng cửa trần gian
Cho đời thôi đau khổ
Cho ngày mai rạng rỡ
Cho người người an vui

Tôi đi ra kéo trùng khơi
Đưa con thuyền vô bến
Thôi bênh bồng muôn hướng
Thôi trôi nổi mệnh mông

Tôi đi khép cửa mùa đông
Cho đời thôi giá lạnh
Cho đơn côi vỗ cánh
Cho bếp hồng lên hương

Tôi đi ra khắp muôn phương
Vì tình người tôi gọi
Vì tình người tôi nói
Nên xây dựng yêu thương

Tôi đi đóng cửa tịch liêu
Cho tan niềm cô độc
Cho buồn tênh đổ dốc
Cho nụ cười điểm hoa.

Sắc Thân Tam Thế Việt Nam

Tháng 12-2004

Ta nói nhau nghe, chuyện quê hương ta
Từ thời lập quốc, của thuở Hồng Bàng
Quốc tổ Hùng Vương, đặt hiệu Văn Lang
Vùng đất phôi sinh, lưu vực sông Hồng
Một mảnh cơ ngơi, cái nôi Miền Bắc
Mở mang, kiến thiết
Đến tận Cà Mau
Đất nước ta, thành ba miền Nam Trung Bắc
Mỗi miền, mỗi màu, mỗi sắc
Cho quê hương gấm góc đặc thù

Sắc tô, son thắm, mãi mãi thiên thu
Chuyển hóa, truyền lưu, qua từng thời đại
Hai trăm năm trở lại
Đất nước mình, mang hai chữ Việt Nam
Dân tộc mình, gọi dân tộc Việt Nam
Hình thể quê hương như dáng con rồng
Lượn khúc, uốn quanh hình cong chữ □S□
Một dãy Trường Sơn, trấn thành nối kết
Tình nghĩa bao la, bát ngát biển Đông
Cho quê hương, núi liền núi sông liền sông
Cho dân tộc, mặn nồng tình sông nghĩa biển
Ngàn xưa không chuyển
Ngàn sau không sờn
Lịch sử huy hoàng
Như thiếp như son
Như bức tranh diễm ảo, không hai, chỉ một
Hôm nay, khởi đầu đi vào thế kỷ hai mươi mốt
Ngược dòng thời gian đằng đẵng, đã năm ngàn năm
Quê hương ta trong sáng tựa trăng rằm
Con Lạc, cháu Hồng lưu danh kim cổ
Ta nói nhau nghe
Quê hương, dù có trải qua thăng trầm, thịnh suy, cực khổ
Nhưng người Việt Nam, không bao giờ thay đổi, nghe không
Dù cho biển núi thành sông
Biển sông thành núi, giống giòng chẳng lay
Là người Việt Nam, mỗi người một tay
Chung sức đắp xây, chung nhau gìn giữ
Mỗi thời đại, đi theo dòng lịch sử
Cho Việt Nam, còn mãi mãi muôn đời
Và hôm nay, gần chín chục triệu người,
Ở khắp nơi nơi
Ở đâu đi nữa, vẫn là con dân nước Việt
Nói đến quê hương, là lòng ta tha thiết
Nói đến quê hương, là tình ta nặng tình
Như quê hương Ba Miền, đất nước quang vinh
Như Bắc Nam Trung một hình, trên tám thân tam thể
Gìn giữ, chuyển trao qua từng thế hệ
Tự ngàn xưa cho đến tận mai sau
Non xanh nước biếc một màu
Sắc thân tam thể của người Việt Nam.

Ta Nhủ Mình Nghe !

Tháng 12-2004

Một kiếp phong sương trên đường gió bụi

Quãng đường dài đã mấy chục năm qua
Bước nhiều khê len lỏi bước trầm kha
Đi đi mãi giữa cuộc đời muôn mặt
Có những đêm về
Trăng sao vàng vạc
Thu mình góc nhỏ
Gát cửa cô liêu
Quãng đường đi, đã làm được gì, còn lại bao nhiêu
Tay vất vả, đôi mắt nhìn đời, sức cùng lực kiệt
Ngày mai chưa đến
Một trời biền biệt
Quá khứ dần qua
Bỏ lại sau lưng
Đèo vi vu, gió hú nửa chừng
Chiều xuống dốc, cuối đời chưa thỏa
Trông đêm tối có những vì sao sáng tỏa
Bãi cát vàng có những hạt cát trắng tinh
Ngắm gần xa rồi lại ngắm tới mình
Gần hết một đời, không ra sao cả
Có những loài hoa, ươm hương hữu xạ
Cây cỏ bên đường cũng được thom lây
Còn riêng ta, chẳng có chút may may
Vây mà đứng giữa trời chi chật đất
Tiếng dế nỉ non, xa đưa lây lất
Đời ta vô hại, cũng có lợi mà
Cây cỏ điêu tàn mới nổi lá hoa
Sao lại bảo bùn đen không nghĩa lý
Ta phải sống cho đời còn ý vị
Khi nằm yên thì buông xả chẳng sao
Trời còn ông thấp ông cao
Đất còn lồi lõm chớ nào phẳng phiêu
Có thô mới quý mỹ miều
Có thiên mới thấu những điều cao xa
Có cửa thì mới có nhà
Có bờ lau sậy có phà qua sông
Đời ta, có, còn hơn không !!!

**Vung lặt úp,
coi chừng, hết thở !**

Tháng 12-2004

Khung trời tròn tròn
Như một nắp vung
Đưa mắt nhìn đời

Nấp vung nho nhỏ
Ai không từng đi đây đi đó
Ai không từng hiểu nợ hiểu kia
Trên đôi chân đã nạm đôi hia
Bước bầy dặm đường trường còn ngắn
Xem tang hải nhuộm màu cay đắng
Nhìn nương dâu pha sắc huênh hoang
Tròn bóp thành vuông
Vuông bóp thành tròn
Khắp trong thiên hạ
Nhìn đời nửa mắt
Có thật hay không, chưa chắc
Cuộc đời lắm kẻ, phải không
Tự cao tự đại, đeo đá đeo bông
Còn đâu nữa, đức khiêm cung từ tốn
Cuộc đời, có ai hại được ai, mà ớn
Cuộc đời, có ai nói được ai, mà e
Nhưng một khi cùng khốn, đâu dè
Nấp vung đó, úp đầu, ngoi không được
Thờ còn khó hướng chi tìm phương chước
Tam thập lục kế
Chẳng kể nào xong
Đứng cũng chết trôn
Chạy chẳng thoát tròn
Thế mới biết, cuộc đời ghê gớm lắm
Nhiều đêm nghĩ ngẫm
Thảm thấu nhân tình
Một kiếp phù sinh
Cùng trong trời đất
Mỗi người, tự vẽ theo cung bậc
Mỗi người, tự phóng nẻo phiêu du
Rồi chẳng đeo, đeo mãi mịt mù
Phỉ chí trên đường chưa ngã gục
Ngạo mạn khinh đời luôn thôi thúc
Nhìn trời nhìn đất chỉ bằng vung
Cho đến khi nguy khốn cực cùng
Vung lật úp, coi chừng, hết thở !!!

Không Nghe Và Không Nói !

Tháng 12-2004

Không muốn nói bởi vì không muốn nói
Không muốn nghe bởi vì không muốn nghe
Nhưng có mắt nên phải thấy, đâu dè ?
Nhưng có tai mà không nghe, sao được ?

Vì có mắt nên nhìn sau thấy trước
Vì có tai nên nghe trước nghe sau
Thấy phong trần lại thấy đến biển dâu
Nghe đau thương lại nghe màu tang hải

Thấy đọa đày lại thấy thêm ách ải
Nghe nhục vinh lại nghe lấm đãi bôi
Nghe, biết bao nhiêu tiếng khóc cuộc đời
Thấy, biết bao nhiêu niềm đau nước mắt

Hỏi núi thẳm thì núi cao chát ngất
Hỏi rừng sâu thì rừng ngủ miên man
Hỏi biển khơi thì sóng vỗ bể bàng
Hỏi sông cạn thì bờ khô cát trắng

Hỏi ban ngày thì vừng nhật đỏ nắng
Hỏi ban đêm thì bóng nguyệt mơ màng
Hỏi trời cao thì trống rỗng thênh thang
Hỏi đất rộng thì lặng yên bất động

Trông thanh vắng, vô tình lên tiếng vọng
Vì làm người trong một cõi trần gian
Lại tương sinh trong một kiếp nhân gian
Vốn khổ ải nên phải nhiều đày đọa

Muốn ấm êm, khơi bếp hồng bưng tỏa
Muốn thương yêu, uống giọt nước cam tuyền
Muốn chan hòa nên đóng cửa oan khiên
Muốn hy vọng phải xây mầm sự sống

Chứ có gì mà than trời thổi bọng
Chứ có gì mà trầm thống kêu ca
Bã phù sinh đem vá vúi ta bà
Sao lại trách, không nghe và không nói !!!

**Uôn, Tan Tác,
Còn Chi Uôn Nữa !**
Tháng 12-2004

Uôn chữ nghĩa mòn ba tác lưới
Uôn tình người đè nén lương tri
Uôn mặc tình cứ thế mà đi

Uốn dửng dưng trơ trơ mắt ngó

Uốn bão nổi bể cong đầu gió
Uốn đau thương hỉ hả tiếng cười
Uốn lương tâm bêu rếu con người
Uốn trục lợi bào mòn nhân thế

Uốn những lạm phí thân chăm chệ
Uốn của công đầy túi vinh gia
Uốn huênh hoang nào cửa nào nhà
Uốn cửa quyền đắp be bè thế

Uốn danh lợi tình người không kể
Uốn ô danh đạp dưới đội trên
Uốn cá mè cho giống lên khên
Uốn phù phiếm mặc ai sống chết

Uốn bào ảnh một đời lê lét
Uốn mặt dày múa võ gương oai
Uốn hiền nhân che phủ bên ngoài
Uốn mảnh thừa đem che mắt thánh

Uốn máu nóng biến dần máu lạnh
Uốn trơ gan che mắt con người
Uốn già tâm vẽ phết tốt tươi
Uốn đã hết một đời chưa đủ

Uốn canh tân đắp be củ hũ
Uốn lòng không rộng đáy sao vừa
Uốn tàn đời dừng lại hay chưa
Uốn tan tác còn chi uốn nữa ???

Hỡi Hai Mùa Mưa Nắng !

Tháng 12-2004

Mưa chi lắm cho mưa rơi xơ xác
Nắng chi nhiều cho nắng đổ điêu tàn
Sao không hòa cho mưa nắng bình an
Hỡi trời đất đọa đày chi nông nổi

Mưa nữa đó, mưa cuồng phong bão thổi
Mưa dầm dề, mưa nước đổ mênh mông
Những vùng cao đã biến mất thành sông
Cho tất cả ngập chìm trong biển nước

Mưa nữa đó, mưa ngày đêm, lũ lụt
Nước cuốn trôi còn gì xoáy nữa đâu
Cho dầu dai lại đau khổ dải dầu
Nước lại trút như nước bè nước lũ

Rồi đến nắng, nắng bạo tàn, giận dữ
Đốt xanh tươi, đốt cây cỏ cháy khô
Đốt ruộng nương, đốt sông rạch, ao hồ
Đốt cho cháy những cội căn, nứt nẻ

Nắng nữa đó, nắng kinh hoàng, đổ lửa
Nắng cho thiêu đốt, bốc khói, hà hơi
Nắng cho khô khan, cay nghiệt rã rời
Sao mưa nắng phủ phàng chi, thế nhĩ !

Mưa ơi mưa, xin mưa rơi ý vị
Nắng ơi nắng, xin nắng đổ hoen vàng
Xin thương cùng cuộc sống của nhân gian
Đừng quá quắt, bạo tàn, nghe mưa nắng

Mỗi một năm chỉ hai mùa mưa nắng
Mà năm nào cũng gieo rắc lầm than
Hết hạn hán thì lũ lụt kinh hoàng
Xin thử hỏi, trần gian sao sống nổi ???

Bài Thơ Thứ Sáu :
Kéo Lại Vàng Thơ
Tháng 12-2004

Tôi viết tiếp bài thơ thứ sáu
Thất ngôn tứ tuyệt vắng đã lâu
Đến nay mới kéo vàng thơ lại
Biết lấy từ đâu để mở đầu

Biết chữ gì mà để mở câu
Ý thơ, không lẽ chảy qua cầu
Tôi xin kiếm lại vàng thơ đã
Thơ ở đâu rồi ai biết đâu

Xuôi bước bờ đê xuống cuối dòng
Sợi thơ theo nước cuốn, trôi sông
Ý thơ thấm nước chìm lâu lắm
Tôi vớt lên bờ đợi nắng hong

Con nước dùng dằng kéo ý thơ

Sợi dây cột chặt, quán ngang bờ
Ê mình, con nước băng đi mát
Vãi rớt thơ tôi cách mấy bờ

Cảm ơn nước nhé giữ thơ tôi
Dù cách trùng dương khuất núi đồi
Dù có đập vùi bao sóng nước
Nhưng còn lại đó vẫn thơ tôi

Mượn bút tôi xin viết mấy lời
Bài thơ thứ sáu mở đầu thôi
Viết gì trong đó chờ xem nhé
Xin tạm biệt nghe, đừng trách tôi !

Bài Thơ Thứ Bảy :
Gởi Quê Hương
Tháng 12-2004

Bài thơ thứ bảy gởi quê hương
Xin nhắc cùng nhau để nhớ thương
Trên bước trường đời muôn vạn nẻo
Tình quê ai cũng lắm tơ vương

Đã mở đề rồi, phải thế không
Thơ tôi gởi xuống dưới dòng sông
Nên tôi xin viết hồn sông núi
Sông núi muôn đời quyện núi sông

Có nước có sông có núi non
Có hương quê gấm vóc vương tròn
Có tình non nước ngàn năm gọi
Có sử vàng ghi những sắt son

Quê hương nay đã được sao rồi
Có khổ nhiều không hay đỡ thôi
Thổ mộ, dốc đồi leo nặng nhọc
Vói bàn tay, đập vá tô bồi

Hãy vá những gì còn rách nát
Hãy xoa cho hết những đau thương
Ruột mềm máu chảy cây rung cội
Dù có ra sao, chớ lấp đường

Nhắc đến quê hương nghe xuyên xao
Ra đi, dù có ở phương nào

Một khi nhưng nhớ về quê cũ
Là nhớ một trời, nhớ biết bao !

Bài Thơ Thứ Tám :

Gởi Miền Quê

Tháng 12-2004

Bài thơ thứ tám gởi miền quê
Đồng thấp ruộng cao lối ngõ về
Thoang thoảng hương thơm mùi lúa mạ
Dân quê đậm âm vẹn câu thề

Có những cây cầu nối lối đi
Cầu tre cầu khỉ hay cầu gì
Lại qua, có nhớ về nơi ấy
Lỡ bước bên đường lỡ bước đi

Mùa gặt thôn trang lấm rộ ràng
Hỡi ai gánh lúa mới băng ngang
Đường xa có nặng đôi vai gánh
Quẩy bột dùm cho một đoạn đàng

Hỏi bác nông phu có mấy lời
Một đời lam lũ giọt đầy vơi
Cháu con có giúp dùm cho bác
Đỡ được chút nào hay chút thôi

Xin hỏi thăm em bé mục đồng
Quê nghèo, em có học hành không
Nhớ xin cha mẹ cho đi học
Kẻo dốt, mai này, tội biết hông !

Cho tôi nhớ lại mái lều tranh
Của những ngày xưa sống đẹp lành
Dù đã xa rồi tôi vẫn nhớ
Cái thời thơ ấu, tuổi còn xanh.

Bài Thơ Thứ Chín :

Gởi Vùng Sâu

Tháng 12-2004

Bài thơ thứ chín gởi vùng sâu
Cuộc sống khổ không, thật dãi dầu
Vách lá nhà tranh xây ọp ọp

Phong trần vá đũ, chưa qua đâu

Tay trắng, sức người tạm dựng nên
Bào mòn lao khổ dễ nào quên
Đêm ngày cực nhọc đong đưa mãi
Tùng bước gian truân lắm gập ghềnh

Như thế, hôm nay đã đỡ rồi
Thời gian mới đến khổ ôi thôi
Một trời mờ mịt đèo heo gió
Dở khóc dở cười chớ dễ đâu

Lần lượt phát quang từng khoảnh vườn
Rời bầu rời bí rời bờ nương
Thêm cây ăn trái cùng khoai, bắp
Cuộc sống dần dà thấy cũng thương

Chung nhau để mở mái trường làng
Gọi lớp tình thương cho nó sang
Chứ thật, mấy cô cùng bọn trẻ
Lừa thừa, bàn ghế chỉ vài hàng

Tôi là người sống ở vùng sâu
Thời thế đẩy đưa chớ biết đâu
Khoảnh khoắc dần qua cây cắm rễ
Mai sau, thành cát rồn chôn nhau

Thời tôi hai thế chẳng phôi pha
Con cháu ngày mai bớt đậm đà
Mới biết dòng đời trôi chảy mãi
Thì thôi, non nước cũng non nhà !

Bài Thơ Thứ Mười :

Gởi Thị Thành

Tháng 12-2004

Bài thơ đang viết gởi về đâu
Phổ sá công viên rợp sắc màu
Nên gởi về thăm nơi chốn ấy
Xa rồi, dĩ vãng đã chìm sâu

Nhớ những con đường tôi đã đi
Ngày xưa quen thuộc chẳng lưu gì
Nhưng khi đánh mất, ngàn xa gọi
Khi đã xa rồi, thăm biệt ly

Tôi viết vài dòng thăm phố xưa
Đem thương gửi nhớ nói sao vừ
Thời gian thắm thoát trôi đi mãi
Trôi cả ngày về ai biết chưa

Hôm nay phố thị ra sao anh
Thay đổi, cố nhiên, thế đã đành
Nếp sống, dân tình trao thiện mỹ
Hay cây bay gió, lá bay cành

Còn những em thơ bên hè phố
Còn chị gánh gồng bán hàng rong
Còn em bới rác thòng mũi rỏ
Còn cô mới lớn bán hồng son

Lại còn lớp trẻ bọc xanh xao
Núp xó hẻm đen thổi mòng đào
Ru giấc thần tiên mờ khói trắng
Khô thân khổ nước tính làm sao

Tôi không bay nhảy những kiêu sa
Đón gió đu cây phớt lựa là
Mà muốn nhìn sâu khu ổ chuột
Nhìn bao rác rưởi ngập gần xa

Tôi muốn về thăm lại phố xưa
Ngồi yên đâu đó một chiều mưa
Đề nghe quạnh quẽ hồn cô lữ
Lệ sử điều tàn gửi giọt mưa.

Bài Thơ Mười Một :
Gửi Riêng Nhà
Tháng 12-2004

Bài thơ mười một gửi riêng nhà
Tôi sẽ hỏi thăm hết cả nhà
Trước hết, xin hỏi ba hỏi mẹ
Rồi sau, mới hỏi đến gần xa

Ba đã già rồi, có khỏe không
Mẹ đeo tuổi hạc, đá đeo bông
Đến nay ốm yếu còn chi nữa
Trông được ngày nào thì cứ trông

Tóc bạc của ba nhuộm gió sương
Còn kia, tóc trắng, mẹ sầu thương
Trắng treo đủng đỉnh chòm mây bạc
Hết cả cuộc đời, bởi cháu con

Anh đã làm gì để thế ba
Quyền huynh thế phụ ấy là nhà
Anh tay cầm lái em chèo chống
Mới xứng là anh của cả nhà

Còn chị làm gì hỡ chị ơi
Hai vai liễu yếu gánh hai nơi
Bên này đã nặng, bên kia nữa
Như mẹ bây giờ đó, chị ơi !

Và còn em nữa phải không em
Đừng ỷ làm em mà ẽm ẽm
Anh chị đi đầu nên vất vả
Làm em phải hiểu mới là em

Còn hàng xóm nữa còn bà con
Còn ý tương lân, cho vẹn toàn
Dù có ra sao ta vẫn nhớ
Ân tình nghĩa trọng tâm lòng son.

Bài Thơ Mười Hai :
Thăm lại trường xưa
Tháng 12-2004

Bài mười hai gởi về trường cũ
Để nhớ ngày xưa dưới mái trường
Bạn bè khi ấy còn đâu đó
Trường cũ đây rồi ai vẫn vương

Ai về nhớ lại mái trường xưa
Hai buổi sớm chiều dẫu nắng mưa
Nhưng ít mấy khi ta vắng mặt
Học trò hiếu học dễ thương chưa

Trường xưa lối cũ đã đi qua
Ai đứng buồn trông những xót xa
Năm tháng tàn phai, mờ dấu tích
Phát phơ chiếc lá cuốn la đà

Ngày đó, ai chậm chậm bước đi

Cho ai nhanh bước cứ đi đi
Và ai, ghi vết hằn, lưu dấu
Ghi lại đường đi, ghi những gì

Khi học, có người hay đến trước
Khi tan, có người lại về sau
Thời gian cứ thế trôi đi mãi
Nhưng để không gian gọn sắc màu

Học xong, kết thúc, phải chia tay
Thuở ấy, nào ai nghĩ, có ngày
Sẽ đến trường xưa nhìn lối cũ
Chìm trong dĩ vãng, thấy hay hay !!!

Bài Thơ Mười Ba :

Thăm Người Nghèo

Tháng 12-2004

Bài thứ mười ba thăm giới nghèo
Cái nghèo đeo đẳng mãi đeo theo
Tháng năm tỉnh thoảng chưa qua ngặt
Thì hỏi làm chi thoát cái nghèo

Vốn nghèo nên sống chẳng ra chi
Thiếu trước hụt sau, khổ nó đi
Thăm thấu cuộc đời nhiều bất hạnh
Cây sào dần lớn với cây bi

Tôi đã nhìn qua thấy tận tường
Cái nghèo quay quắt khổ không lường
Nào cha nào mẹ nào con cháu
Vá víu từng ngày thật thảm thương

Mái tranh chừa lỗ, ngó ông trời
Vách lá chừa khe, đón gió chơi
Cơm cháy phơi khô, dành nấu cháo
Nhà không đóng cửa, chẳng ai dòi

Tháng năm lui tới, không ai hỏi
Thấp thỏm lân la, chẳng ai mời
Đem bán cái nghèo, không ai gọi
Đem khoe cái thiếu, chẳng ai chơi

Cái nghèo cứ thế nó làm reo
Reo suốt một đời đến mốc meo

Đem ném chẳng rơi, quăng chẳng rớt
Biết đâu, lỡ chết, nó còn theo

Xin cảm ơn ai hiểu phận nghèo
Đời tôi tệ quá, bặt hơn bèo
Trông qua ngó lại, còn nghe quải
Khứ đế như miêu, nó vẫn meo !!!

Mặc Giang - Thơ 21

01. Bài thơ 14 : Gởi Người Phế Nhân
02. Bài thơ 15 : Gởi Miền Nước Mặn Đồng Chua
03. Bài thơ 16 : Gởi Người Ở Vùng Cao
04. Bài thơ 17 : Gởi Người Mua Bán Ve Chai
05. Bài thơ 18 : Thăm Chị Bán Hàng Rong
06. Bài thơ 19 : Thăm Giới Doanh Thương
07. Bài thơ 20 : Tôi Gởi Thơ Tôi !
08. Xin chấp tay Cho Hận Thù Chấm Dứt !
09. Xin chấp tay Cho Hòa Bình Trở Lại !
10. Âm Vang Hồn Từ Sĩ !

Bài Thơ Mười Bốn :

Gởi Người Phế Nhân

Tháng 12-2004

Mười bốn, tôi xin gởi phế nhân
Làm sao như thế biết sao lần
Tôi xin han hỏi tình chân thật
Chia xẻ những người không vẹn thân

Người nói một thời thuở chiến chinh
Đạn bom đã cướp mất thân hình
Quê hương khói lửa đành cam phận
Cam cả nhân gian chẳng nhớ mình

Người thì lại nói lúc thời bình
Giá áo túi cơm, ùi đất, sinh
Tắc đất tắc vàng ra trái thú
Nổ đoàn một cái kéo về dinh

Người thì tàn tật mới ra đời
Cha mẹ trông qua luống rưng rờ
Nhưng đã là con ươm giọt máu
Nên ươm đến cả một đời thôi

Người thì tật bệnh phát sinh ra
Lúc trước cũng như ai ấy mà

Đâu biết hôm nay mang bệnh tật
Còn chi đâu nữa mà kêu ca

Có người lại bị bởi thiên tai
Trần thế cứ chi chịu khổ dài
Ách nước tai trời sao tránh khỏi
Đến ai đành chịu, trách chi ai

Cuộc đời như thế, hờ người ơi
Tiếng khóc lại chen lẫn tiếng cười
Thân thể nào ai mà biết được
Khi tàn, đành khổ đến tàn hơi

Ai có thương, đời sống phé nhân
Trần thân cho thấu những phong trần
Xót thương cơ cảm, còn thương xót
Cho những người mang kiếp phé nhân !!!

Bài Thơ Mười Lăm :
Gởi Miền Nước Mặn Đồng Chua
Tháng 12-2004

Bài mười lăm gởi miền nước mặn
Quên đất phèn nhuộm cánh đồng chua
Bờ lau sậy vành đai lá chắn
Biển mênh mông sóng gợn gió lùa

Thăm miền đất nước của quê tôi
Nước mặn đồng chua thăm mặn môi
Ăn chất mặc bền nên chất phác
Sống bình thường chẳng nghĩ xa xôi

Hai bên mây nước kéo hai bờ
Én liệng cò bay cá lững lờ
Đôi nẻo giao thoa mùi mặn ngọt
Khổ tuy nhiều đẹp cũng như mơ

Thủy triều lên xuống mỗi ngày đêm
Khi thấp khi cao mấp mé thêm
Dấu nước vỗ bờ, in vách đá
Nước sâu dân, vách đá chênh vênh

Mây nước mênh mông giữa đất trời
Bên bờ biển lộng sóng trùng khơi
Trăng treo lơ lửng chòm mây bạc
Sao ngủ lưng trời sao rụng rơi

Nước mặn đồng chua ngấm biển dâu
Ra vô cũng phải bước qua cầu
Ngược xuôi cũng có thuyền chèo chổng
Hai nghiệp nông ngư đãi dãi dầu

Gởi về miền đất mặn tôi ơi
Nước ngọt phèn chua nên lợ lờ
Nơi ấy, dân tôi đành phải sống
Một đời lam lũ sóng đây voi.

Bài Thơ Mười Sáu :
Gởi Người Ở Vùng Cao
Tháng 12-2004

Bài thơ mười sáu gởi vùng cao
Đồi thấp núi cao gió rạt rào
Tiếng nói vượt trùng reo vắng ngắt
Rừng khuya gói mộng ngấm trăng sao

Trăng tròn mười sáu lại tròn trăng
Đồi núi rừng khuya đón chị hằng
Ca hát bập bùng reo ánh lửa
Êm đềm vui sống những đêm trăng

Nhà sàn dong dỏng cất ven rừng
Vừa mát ban ngày, phòng tối bung
Theo dấu đánh hơi, loài dã thú
Lâm le đêm vắng, biết đâu chùng

Dân cư thưa thớt sống đơn sơ
Sáng quảy gùi đi, chiều vát vò
Điểm hẹn miền xuôi cùng đôi chác
Ngày ngày cứ thế chẳng âu lo

Rừng sâu, gió núi lộng xa xa
Lối nhỏ, đường đi, nẻo lại qua
Có những loài hoa bên cỏ dại
Hương thơm, nhụy thắm, sắc kiêu sa

Người ở trên cao sống đã lâu
Đã quen rừng núi lại quen màu
Nhìn trời, đủ biết mưa hay nắng
Biết thuận hòa và cả thuận mâu

Lòng dạ thẳng ngay, tâm tánh hiền
Chẳng chua chẳng ngọt chẳng huyền thuyên
Nghĩ sao nói vậy lời chân thật
Như chim rừng lạnh lót tự nhiên.

Bài Thơ Mười Bảy :
Thăm Người Mua Bán Ve Chai
Tháng 12-2004

Gởi thăm những chị bán ve chai
Buôn bán ra sao có đủ xài
Còn có chút dư, thêm chút để
Ngày qua ngày lại đến ngày mai

Cứ gọi là nghề cho dễ coi
Khi buôn nước mắt bán mồ hôi
Đó đây đi khắp trong thiên hạ
Có chuyện còn may, chuyện mất toi

Bán buôn đủ mọi thứ trên đời
Xoong, chảo, nồi, niêu, chén, bát, môi
Nhôm, bạc, thau, chì, đồng, kẽm, sắt
Và thêm lông vịt nữa, ôi thôi !

Có chuyện đi gần, có chuyện xa
Xe đò, xe lửa, đến xe tha
Ngắn năm ba bữa, dài tuần lễ
Khỏe khoản gì đâu, mệt thấy bà

Có khi kiếm được, có khi không
Chọn lựa chẳng cho, họ đồ đồng
Hốt đại đem về, rồi chắt đồng
Còn chi lời lỗ, vốn đi đoong

Kiểm com kiếm gạo được là may
Có bữa gặp cò, phải trắng tay
Ám ức về nhà, buồn thú ruột
Rồi năm ba bữa lại đi ngay

Đã bao năm rồi như thế đó
Tay trắng hoàn tay, tay trắng tay
Kiếm chác đôi đồng, tiêu, trả nợ
Ve chai lây lất, xót thương thay !!!

Bài Thơ Mười Tám :
Thăm Chị Bán Hàng Rong
Tháng 12-2004

Hỏi thăm những chị bán hàng rong
Cuộc sống ra sao, có đỡ không
Buôn bán những gì trong đó chị
Mỗi một ngày, kiếm được khá không ?

Ngày ngày gồng gánh bán hàng rong
Những bữa nhanh tay, đỡ nhọc lòng
Đỡ bỏ công, hôm khuya, sớm tối
Nai lưng, tiền cắt, kiếm đôi đồng

Bán khoai, bán bắp, bán chè xôi
Bù lại, chế qua, đủ đắp bồi
Bữa nọ, bữa kia, thay đổi món
Dần dà, khách khứa cũng quen thói

Chị gánh hàng rong đến cuối đường
Trời còn ngái ngủ mới tinh sương
Bước chân đơn đả, đôi vai gánh
Thêm bớt kì kèo, đồ xót thương

Bán buôn, kiếm sống, tạm qua ngày
Hết bán rồi, thì lại trắng tay
Bán được ngày nào thì có sống
Còn không bán nữa, phải đong, vay

Cho nên đã trải mấy năm qua
Cho đến hôm nay tuổi đã già
Dậy sớm, thức khuya, đầu nổi nữa
Lâu lâu một gánh, mệt ui cha

Mua gánh bán bung khổ một đời
Khi buông đòn gánh, chẳng còn hơi
Đồng vô, mở cửa, đồng ra sạch
Biết thế, nhưng làm sao, chị ơi !

Bài Thơ Mười Chín :
Thăm Giới Doanh Thương
Tháng 12-2004

Bài thơ mười chín thăm doanh thương

Buôn bán, đương nhiên, đủ mọi đường
Nhưng sống có tiền, nhân có hậu
Cho thuyền đời chở những thanh lương

Nghề nào cũng trải những chua cay
Khổ trí, nhọc tâm, xăm mặt mày
Đồ sức cần lao, còn nặng nhẹ
Nhưng mà cố sống được, là may

Không buôn, không bán, chẳng ai cho
Nhưng bán buôn thì phải đắn đo
Hơn thiệt, lỗ lời, sao phải phải
Muốn đa, tích tiểu, đừng ăn to

Tiếng làm người chủ, nói, nghe oai
Ai biết nai lưng đến cõm còi
Sớm tối bơ phờ, không thờ nổi
Bạc tiền công sức, đếm đầy voi

Người ta đã nghỉ tự đầu hôm
Mình thờ không ra đến tối ồm
Vừa mới nửa khuya bừng thức dậy
Lại làm, lại tính, lại lom khom

Hỏi thăm cho biết những thâm tình
Biết sống ở đời, biết nhục vinh
Chẳng trọng, chẳng khinh, chẳng dối trá
Ai ai cũng khổ, phải riêng mình

Bước ra, có tiếng thưa ông chủ
Bước vô, chờ tiếng, để hỏi bà
Đừng để tiếng đời, khua ướ xụ
Biết cho người và biết cho ta !!!

Bài Thơ Hai Mươi :
Tôi Gửi Thơ Tôi !
Tháng 12-2004

Bài hai mươi, viết gửi thơ tôi
Thăm khắp trùng dương, thăm núi đồi
Thăm khắp nơi, hang cùng ngõ hẻm
Gửi cho đời, và gửi cho tôi

Thơ tôi, đem gửi ở trên ngàn

Lơ lửng cho mây kéo lang thang
Thăm thẳm cho sao mờ lấp lánh
Mênh mang cho nguyệt tỏa trắng vàng

Thơ tôi, đem gởi ở trên đồi
Cho núi lên non để ngó trời
Cho dốc lên đèo nhìn vũ trụ
Cho không gian hết những chơi vơi

Thơ tôi, đem gởi ở trên cao
Để gió lay lay, lá xạt xào
Để cát bụi tàn, thôi khởi động
Xuống trần gian hết những hư hao

Thơ tôi, đem gởi xuống đầm sâu
Để thấm bùn như phủ ngập đầu
Để vượt tầng không vươn khỏi nước
Sợi thơ, vẫn óng ánh thiên châu

Thơ tôi, đem gởi xuống dòng sông
Dù nổi trôi, mưa gió đập dồn
Dù có phiêu bồng ra biển cả
Làm cho thơ, ý đẹp khơi dòng

Thơ tôi, đem gởi xuống nương dâu
Hải biến điền tang nhuộm sắc màu
Lại có bờ lau bên cát bụi
Nên hồn thơ thấm những thương đau

Không đâu, tôi có gởi đi không
Nếu có thì thơ chẳng có dòng
Còn nếu không, thì thơ chẳng có
Nên hồn thơ cứ mãi đi rong !!!

**Xin Chắp Tay,
Cho Hận Thù Chấm Dứt !**
Tháng 12-2004

Xin chắp tay, cho hận thù chấm dứt !
Đừng gieo chi cái chết đến dân lành
Sống phập phồng trong cái sống mong manh
Không biết phút giây nào banh thầy ngã gục
Xin chắp tay, cho bạo tàn thủ thúc !
Đừng gieo chi những kinh khiếp hãi hùng
Ngắn lệ nào không ray rút dây rung

Sao không động một chút tâm thương hại
Xin chấp tay, cho khủng bố dừng lại !
Đừng gieo chi những cái chết vô tình
Có làm được gì, đồ nát điều linh
Một xã hội lạnh tanh như cõi chết
Xin chấp tay, cho hờn căm rửa hết !
Hãy lắng nghe tiếng nói của khóc thương
Hãy lắng nghe tiếng nói của thê lương
Giữa người sống và những người nằm xuống
Xin chấp tay, khơi máu hồng đến muôn !
Vẫn còn hơn máu lạnh phủ tanh hôi
Bao đau thương, bao thống khổ nhiều rồi
Sao không thấu những điều tàn, quạnh quẽ
Xin chấp tay, dung tình cho những kẻ !
Đã rấp tâm làm cay xé con người
Đã rấp tâm giết chết những nụ cười
Của trái tim, của tình thương và đồng loại
Mấy chục năm rồi, còn chi để nói
Hận thù nào, đã mang lại cho ai
Khủng bố nào, mở cửa được ngày mai
Mà chỉ lẫn lộn hai đường : là người hay dã thú
Mấy chục năm rồi, còn chi chưa đủ
Khủng bố chỉ là ác quỷ rửa trôi tha
Khủng bố chỉ là hình nộm đội thầy ma
Cứ thử hỏi :
Người dân của các người, có đồng tình không đã
Nếu đồng tình, lại càng thêm quái lạ
Nếu không đồng tình, hãy dừng lại ngay đi
Đừng đã tâm đeo mặt nạ cuồng si
Khi nhân loại không có ai chấp nhận
Lung đeo Thánh lặn
Tay toát thanh gươm
Cú vọ lờm lờm
Nhe nanh cuồng bạo
Xin hãy hồi tâm, bỏ giáo
Chấp tay, quỳ dưới Thánh Đường
Xá tội, hoàn lương
Lên đường phục thiện.

**Xin Chấp Tay,
Cho Hòa Bình Trở Lại !**
Tháng 12-2004

Xin chấp tay, cho hòa bình trở lại
Đừng gieo chi những tranh chấp hận thù

Đừng gieo chi những tang tóc mịt mù
Đừng hiếp đáp, gây ra nhiều oan ức
Xin chấp tay, cho chiến tranh chấm dứt
Cho con người tránh khỏi cảnh đao binh
Không còn nghe đạn bom, chết chóc, điêu linh
Thắng hay bại, những trò chơi khói lửa
Xin chấp tay, cho an bình mở cửa
Là con người, ai cũng muốn bình an
Chứ không ai, lại muốn cảnh lầm than
Vây mà sao chẳng thời nào có được ?
Xin chấp tay, cho hòa chung nguyện ước
Tay đan tay, cho cuộc sống thái hòa
Tâm đan tâm, cho lòng nở bông hoa
Ánh bình minh xóa đêm mờ tăm tối
Xin chấp tay, cho tình thương mở lối
Cho con người đồng vọng nói tin yêu
Cho hoàng hôn còn đẹp cảnh những chiều
Cho nhân loại cùng đắp xây sự sống
Xin chấp tay, cùng nêu cao ước vọng
Nhân loại từ nay, sẽ chấm dứt chiến tranh
Thế giới từ nay, sẽ được sống an lành
Không còn nữa đạn bom, đổ tài nguyên, đua vũ khí
Tài nguyên đó, xây cho đời ý vị
Đắp những đê điều, vá những ổ nát đau thương
Hàn những vỡ toang, gắn những tang tóc thê lương
Chinh chiến xưa nay, khi kết thúc
Để lại biết bao nhiêu tàn dư tệ hại
Xin chấp tay, cho tình người nối lại
Xin chấp tay, cho nhân loại gần nhau
Xin chấp tay, cho thế giới hết thương đau
Vì những tranh chấp uy quyền
Hay vì những bạo tàn thù hận.

Âm Vang Hồn Tử Sĩ !

Tháng 12-2004

Một buổi chiều, tôi viếng thăm nghĩa trang quân đội
Từ nghĩa trang, tôi thấy mặt mũi khắp mọi chiến trường
Từ nghĩa trang, tôi thấy trên mọi vùng đất quê hương
Nơi đâu cũng có cảnh chiến chinh
Nơi đâu cũng có người gục ngã
Một buổi chiều, tôi vắng nghe hương hồn tượng đá
Nên biết được anh, qua hình ảnh mộ bia
Từ cuộc chiến nào, anh đã vội xa lìa

Bỏ bè bạn, bỏ những người thân yêu ở lại
 Anh ra đi, vì một lần đạn xuyên qua, tê tái
 Nên anh đi, cùng những đồng đội đã hy sinh
 Anh đi về một cõi âm linh
 Gát tay súng, giã từ vũ khí
 Từng hàng mộ bia, quên dần thế kỷ
 Bỗng tôi nghe những âm vọng lạnh lùng
 Anh nằm xuống, đời anh đã cáo chung
 Đất ôm thân anh, một dấu nét rêu mờ chiến sử
 Thịt xương nào, phơi chiến hào, chiến sự
 Đạn bom nào, xuyên nát ruột, nát gan
 Anh nằm yên khi cuộc chiến chưa tàn
 Cho đến khi kết thúc, thêm bao người ngã gục
 Nghĩa trang quân đội !
 Tàn tích chiến tranh !
 Ai vinh danh ?
 Ai vinh nhục ?
 Anh là thân trai, theo tiếng gọi quê hương
 Anh là nam nhi, theo tiếng gọi lên đường
 Tổ quốc lâm nguy, anh ra đầu chiến tuyến
 Cờ bay, khói quyện
 Anh nằm xuống, cho quê hương, chứ không phải cho ai
 Tôi đến thăm anh, nghe tiếng nói tuyền đài
 Hồn tử sĩ vi vu
 Theo hồn thiêng dân tộc
 Thịt da anh, trả về cho đất
 Máu xương anh, trả lại núi sông
 Tôi đến thăm anh
 Một buổi chiều hè mà sao giống chiều đông
 Trong lạnh lạnh tâm can
 Trong tro bụi điêu tàn
 Còn lại nét âm vang, hồn tử sĩ !

Mặc Giang - Thơ 22

01. Đổ thành chuyện Ngày xưa, Ngày xưa !
02. Những nắm mồ không tên tuổi !
03. Không biết sống, nghĩa là Xuân Đã Chết !
04. Tìm sự sống, nhưng đi vào cõi chết !
05. Tôi nhắm mắt, thu mình căn gác nhỏ !
06. Đất Trời sao lắm phũ phàng !
07. Tiếng gõ của Thời Gian !
08. Sám Hồi Đầu
09. Còn gì nữa, người ơi !
10. Dấu ân năm thứ tư, Thế Kỷ !

Đổ Thành Chuyện Ngày Xưa Ngày Xưa !

Tháng 12-2004

Ai cũng nghe, ít nhiều về cổ tích
Ở nơi đây, xin nhắc chuyện thạch sùng
Tin hay không từ câu chuyện mộng lung
Nhưng ai không nghe, tiếng thằn lằn chắt lưỡi ???
Ngồi đâu đó những phút giây rã rượi
Chỉ một mình mình, lạc ngõ cô liêu
Biết đâu, ta sẽ đồng vọng tiếng kêu
Như tiếng thạch sùng, một thuở nào, tiếc nuối !
Tội không, hỡi con thạch sùng mê muội
Nếu chuyện kia là sự thật hiển bày
Để nhà người mãi chắt lưỡi đêm ngày
Tiếc những gì chưa vẹn toàn kiếp trước ?
Này nhé, ta xin chỉ cho người một chước
Nếu hài lòng, người sẽ tự an vui
Có nghe không mà người có vẻ ngậm ngùi
Còn ngậm ngùi, là lòng người chưa thỏa !
Kìa ! Hãy nhìn ngọn đèn kia đang tỏa
Người sống theo người, mà ta sống theo ta
Ngày hôm nay, không phải của hôm qua
Cái đang có, nhưng ngày mai sẽ mất
Mất, không có nghĩa là còn mất
Mà mất nghĩa là, sự đời của chung, không phải của riêng ta
Cho nên khi sống, tạm gọi là nhà
Mà lúc chết, thì ta không còn nữa
Mỗi một kiếp trong một đời chuyên chở
Cứ sống đi, cho trọn, thế là xong
Như người hôm nay, sống được cũng khó lòng
Còn tiếc gì kiếp trước, mà năm kia chắt lưỡi !!!
Lửa hồng ấm sưởi
Thầm thấu tâm can
Dù có âm vang
Tiếng kêu như thê
Chứ thạch sùng, đâu tiếc gì, kẻ lẽ
Đó chỉ là chuyện cổ tích mà thôi
Để lý giải cho qua, đủ mọi thứ trên đời
Đổ thành chuyện ngày xưa, ngày xưa !!!

Những Năm Mò Không Tên Tuổi !

Tháng 12-2004

Tôi chợt thấy giữa rừng già tiết đọng
Năm mò không tên, chôn đã bao lâu

Và chỉ vùi chôn, lấp vùi, không sâu
Nên mưa gió đã xói mòn, ló dạng !
Trên tấm áo bị thủng nhiều vết đạn
Có lẽ người này chết không được yên lành
Khi quê hương mịt mù khói lửa chiến tranh
Bom nổ, đạn bay, vô tình xuyên phá
Chiến tranh nào, không trả giá !
Bom đạn nào, không nổ vang !
Khói lửa nào, không điêu tàn !
Thịt xương nào, không tan nát !
Người nằm đó, phong sương mờ gió cát
Hồn phiêu du, lạc lõng bụi mù bay
Cùng những hồn đơn vát vương đêm ngày
Chết và vùi lấp, không ai hay biết
Những nấm mồ hoang, kể sao cho xiết
Bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu
Từ đồi cao, cho đến hố thẳm, đồng sâu
Chết và lấp vùi, lạnh lùng trong khói lửa
Chinh chiến dài, đằng đẵng, còn chi nữa
Nên biết bao người, lấp vùi, không tên
Theo thời gian đi vào thế giới lãng quên
Những người thân bất âm, nên cho rằng mất tích
Có những đêm cô tịch
Chợt nhớ nấm mồ hoang
Lòng thổn thức bàng hoàng
Xin chấp tay khẩn nguyện
Người chết âm thầm, không họ không tên, không thân không quyến
Người chết lạnh lùng, chôn vùi chôn vùi, không khói không hương
Hồn bơ vơ, lưu lạc chốn thê lương
Đếm cây cỏ bên rừng hoang quanh quẽ
Quê hương mình biết bao nhiêu những kẻ
Chết nghẹn ngào, và lấp vùi ai hay
Uĩ đất kia, ai biết được đêm ngày
Dần tan biến một hình hài cát bụi
Người chết đi, biết gì không, tiếc nuôi
Người chết đi, biết gì không, kêu thương
Nhưng nơi đây, hồn ai đó vẫn vương ?
Phảng phất mãi những nấm mồ không tên tuổi !!!

Không biết sống, nghĩa là Xuân Đã Chết !

Tháng 12-2004

Không ai chờ mà sao xuân vẫn đến
Không ai tiễn mà sao xuân vẫn đi
Thử nhìn xem xuân có nghĩa là gì

Cho xuân đến, xuân đi, xuân tàn, xuân rụng

Trong ước vọng có nghĩa là xuân mộng
Trong tin yêu có nghĩa là xuân mơ
Trong xa xôi có nghĩa là xuân chờ
Trong ngóng trông có nghĩa là xuân đợi

Xuân đang đến cho người người khoe áo mới
Xuân đang về cho ai ai cũng dẫu nụ cười khô
Cho cỏ cây, hoa lá đồng hẹn bao giờ
Cùng rực rỡ, khoe muôn màu muôn sắc

Cùng nhau đón khi xuân đang có mặt
Cùng nhau vui khi có sẵn xuân về
Cùng nhau mừng cho ước vọng xuân thề
Cùng nhau chúc cho thêm xuân tươi đẹp

Thời gian hời, lòng xuân đâu có hẹp
Không gian ơi, nụ xuân đâu có tàn
Mỗi một mùa khi tuần tự băng ngang
Thì xuân đến, và xuân còn mãi mãi

Xuân còn đó, xuân đi, xuân trở lại
Cho lá hoa thay màu mới đeo cành
Cho khung trời cùng vãn vũ tươi xanh
Cho nhân thế niềm tin yêu hy vọng

Xuân đang đến, gió xuân về lồng lộng
Xuân đang đi, mang hương sắc phai tàn
Cho muôn loài cùng sống cõi trần gian
Biết trân quý, ươm mầm cho nhựa sống

Xuân là xuân, cho thêm xuân hoa mộng
Xuân là xuân, cho xuân thắm hoa cười
Xuân là xuân, cho xuân của mọi người
Không biết sống, nghĩa là xuân đã chết !

Tìm sự sống, nhưng đi vào cõi chết !

Tháng 12-2004

Người đã chết trên núi thẳm
Người đã chết giữa rừng sâu
Người đã chết ở ven đồi
Người đã chết tận xa xôi
Người đã chết giữa đại dương

Người đã chết dưới biển đông
Người đã chết bởi chìm xuống
Người đã chết bởi bàn tay hải tặc
Tìm đường sống, sao con đường quá đất
Không những trả bằng bạc tiền
Mà trả bằng cả tánh mạng, hy sinh
Chôn ngàn xa, mờ hương khói lung linh
Hồn cảm lạnh, giữa mù khơi bát ngát
Dòng thời gian là lâu đài sương bạc
Bến không gian là dinh thự rêu xanh
Đã chìm sâu những tiếng nát, không đành
Tìm sự sống nhưng đi vào cõi chết
Chết dã man, chết lạnh lùng, không dấu vết
Biển há mồm, rừng nuốt trứng, bật thỉnh âm
Hàng trăm người, hàng ngàn người, nín âm thầm
Biển với rừng, bắt hai nhịp hắt hiu, làn gió hú
Tôi vẫn nhớ chuyện đã qua, dù đã cũ
Chuyện mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm
Và mờ xa, xa đến những xa xăm
Xa hơn nữa, những con người đã tan biến hình hài, bất hạnh !
Ngày vụt tắt, nghe tiếng chim gãy cánh
Đêm chìm sâu, nghe tiếng dế nỉ non
Ra đi, để rồi biệt tích, chẳng còn
Không một lời vĩnh biệt với người thân ở lại
Bóng đom đóm lập lòe trong đêm tối
Hiu hắt thành lời, ghi nét đau thương
Của người dân tôi, và của quê hương
Chết vào những năm nào, ai quên lãng !

Tôi nhắm mắt, thu mình căn gác nhỏ !

Tháng 12-2004

Tôi nhắm mắt, thu mình căn gác nhỏ !
Để nhìn trông những người sống hắt hiu
Để nhìn trông những người gìn giữ chất chiu
Mà cả cuộc đời vẫn nghèo cùng, túng thiếu

Tôi nằm yên, co mình trên manh chiếu
Để thấy những người đói lạnh thiếu ăn
Mò mẫm trên mảnh vườn đất đá cõi cần
Lăn lóc mãi trong cô cùng ngõ tối

Tôi muốn nhìn bóng đèn mờ le lói
Để thấy những vùng heo hút âm u
Những bản, làng sương gió mịt mù

Sống lây lắt như thời xưa hoang dại

Tôi muốn nhìn vào khoảng không tê tái
Để thấy những người xương xấu bọc da
Thân thể tong teo, bụng chướng đầy đà
Cùng nheo nhóc trong túp lều bé nhỏ

Tôi nhắm mắt để hình dung cho rõ
Những con người bất hạnh, đáng thương thay
Thế giới văn minh của thời đại hôm nay
Vẫn có nhiều nơi bần cùng, đói nghèo, thất học

Tôi nhắm mắt để nghe trong tiếng khóc
Của những con người mỗi mắt kêu thương
Của những con người trong cảnh thê lương
Thử đến đó, làm sao ta sống nổi

Tôi nhắm mắt và tôi không muốn nói
Bối, có làm được gì cho họ hơn đâu
Tôi chỉ xin chia, niềm an ủi thâm sâu
Đến những nơi tận cùng, của những người bất hạnh

Gió khuya về lành lạnh
Bóng tối vẫn chìm sâu
Xin bắc một nhịp cầu
Trên đường xa diệu vợi

Những vùng đói nghèo bao giờ thoát khỏi
Thống khổ cơ cùng, thiếu mặc thiếu ăn
Lòng xót xa còn kéo xuống nặng hoẵng
Xin chia xẻ trong tình thương nhân loại.

Đất Trời sao lắm phùng !

** Sáng tác để kêu gọi cứu trợ * 27-12-2004*

Ngày hăm sáu, tháng mười hai, năm hai ngàn lẻ tư
Bốn ngày cuối năm, tính lại còn dư
Một cơn động đất dậy trời, dưới lòng biển cả
Động đất ngay trên đất liền, đã nhiều tai họa
Động đất dưới lòng biển cả, mới tá hỏa tam tinh
Biến thành trận hồng thủy, giập dữ cựa mình
Trào biển động, sóng phủ đầu, tràn ngập
Những vùng ven biển tôi bờ, vùi dập
Từ một quốc gia, đến năm bảy quốc gia
Tiếng cứu người, tiếng cứu trợ, tiếng mắt tích, khóc la

Tiếng chết chóc, tiếng kêu thương, tiếng kinh hoàng, bão thổi
Rồi gió mưa, rồi nghiêng ngửa, rồi cuốn chìm, trôi nổi
Rồi trào dâng, rồi tan nát, rồi nước xoáy, vỡ bờ
Những thắng cảnh, những phố phường ven biển, đẹp như mơ
Giờ như cơn ác mộng, hoành hành, đổ nát
Từ cơn chấn động trùng khơi xuất phát
Sóng thần dâng tràn ngập Sumatra, Thái Lan
Rồi Nam Dương, Mã Lai, Ấn Độ, Tích Lan
Đâu đâu cũng hoảng hốt, kinh hoàng
Đâu đâu cũng nổi trôi, nghiêng ngửa
Nước đổ trút thì còn chi nói nữa
Nước triều dâng thì đứng ngó, tới đâu
Cứ nhìn kia, nước cuốn, trút, phủ đầu
Ôi ngán ngẫm, hỡi những cơn hồng hồng thủy thủy
Biển giận dữ, bạo tàn hơn ác quỷ
Sóng thần lao, đói khát hơn ác ma
Không những nuốt con người
Mà còn nuốt cả phố xá, cửa nhà
Nuốt tất cả, cuốn trôi vào lòng biển cả
Nuốt không được, thì đập vùi toi tả
Đổ nát tan tành, thúi rữa tợ thây ma
Trời hỡi trời ! Có nghe tiếng kêu la
Đất hỡi đất ! Khổ con người quá thế
Buồn trông cửa bể
Chỉ thoáng mấy hôm
Biển động căm hờn
Đất trời dậy sóng
Biển hỡi biển ! Hãy dừng cơn biển động
Triều hỡi triều ! Hãy ngưng sóng triều dâng
Con người quá đổi phong trần
Đất trời quá đổi, đến ngàn thế sao
Thôi cơn sóng cả ba đào
Thôi cơn thịnh nộ, biết bao oán hờn
Còn gì nói nữa thiệt hơn
Tan hoang, đổ nát, sóng cồn đẩy đưa
Còn gì nói nữa nắng mưa
Nhân gian khốn khổ, hay chưa hỡi trời
Thương thay, vật đổi sao dời !
Thương thay, khốn khổ cuộc đời trần gian !
Đất trời sao lắm phũ phàng !!!

Tiếng Gõ Của Thời Gian !

Tháng 12-2004

Khi xuân đến cho ngàn cây xanh lá

Cây cỏ xinh tươi đậm lộc nảy chồi
Đến lúc tàn khô, già úa thay ngôi
Vàng rơi rụng, vòn vòn bay lá chả

Khi xuân đến, muôn hoa thơm cỏ lạ
Nét mong manh, bùng nở nụ, đơm bông
Vàng đỏ trắng xanh lợt đậm ửng hồng
Rồi xuống sắc chỉ còn màu sậm tím

Khi xuân đến, đua vòn, chim bay lượn
Tiếng líu lo, thay nhau hót, chuyền cảnh
Nắng hoen vàng cho mây trắng trời xanh
Chiều buông xuống, hoàng hôn, về tổ cũ

Khi xuân đến, nhân gian cùng nhẩn nhủ
Cùng mừng vui, chờ mùa mới xuân sang
Rồi trôi theo chiếc bóng của thời gian
Tuổi trẻ đi qua, tuổi già chông chắt

Khi xuân đến, hỏi xuân còn hay mất
Xuân rằng xuân, xuân cứ đến, xuân đi
Tuổi già thêm, già thêm nữa, còn gì
Tay chống gậy, mắt mờ, nhìn lộc thọ

Rồi xuân đến, tai lờ, nghe không rõ
Xuân đến rồi, xuân đến nữa, phải không
Ta đã già như gỗ đá trở bông
Nghe xuân đến, như cây khô, lay gốc

Thế mới biết thời gian là điếm mốc
Ta biết rồi, tiếng gõ của thời gian
Mỗi mùa xuân, cứ như thế băng ngang
Xuân chưa đến, ta đã về nguồn cội !

Sám Hối Đầu !

Đệ tử chúng con ngay từ độ
Cõi huyền vi mở cửa sắc không
Đã đeo mang nghiệp dĩ chắt chùng
Trôi lăn mãi sáu đường sinh tử
Vì ba độc không ngăn điều dữ
Vì ngã nhờn xa lánh điều lành
Nên mê mờ trí giác tinh anh
Trầm luân mãi đêm dài tăm tối
Đường thánh đức thênh thang không tới

Nẻo chúng sinh nghẽn lối lại về
Mãi hơn thua tranh chấp muôn bề
Gây oan nghiệt đọa đầy gian khổ
Nay nhờ được đạo mâu tử ngộ
Ban Đức Từ hóa độ mười phương
Chúng con nương đạo lý chơn thường
Chấp tay nguyện trước đài Điều Ngự
Chúng con nguyện xa lìa đường dữ
Chúng con nguyện dứt nẻo vô minh
Đã từ lâu quên mất tánh linh
Xin sám hối hồi đầu bỉ ngạn
Chúng con nguyện đạo vàng tỏa rạng
Hoa Vô Ưu bùng nở nơi nơi
Hoa Từ Bi thơm ngát muôn đời
Cứu chúng sinh trong đường lục đạo
Bồ Tát nguyện, noi gương uyên áo
Bồ Tát hạnh, gìn giữ tinh chuyên
Vận Vô Tâm đi khắp mọi miền
Dụng Diệu Hữu hoằng khai Phật đạo
Chúng con nguyện Mười phương Tam Bảo
Nhũ thù từ phổ chiếu an bang
Nhũ thâm ân chấn tích trùng quang
Đại Thánh Đức, từ bi gia hộ.

Còn Gì Nữa, Người Oi !

*Thơ Nhạc * 30-12-2004*

(Viết để thương người đã chết và thương người còn sống)

Người bị chết, cuốn trôi
Người bị chết, chìm sâu
Người bị chết, đâu rồi
Người bị chết, ngoài khơi
Nhìn người chết, tối tăm
Nhìn người chết, bênh bồng
Nhìn người chết, lạnh lùng
Nhìn người chết, thối mong
Người người chết, nối theo
Người người chết, như bèo
Người người chết, chèo kẻo
Người người chết, cong queo
Tôi hét thấy, và tôi không dám thấy
Tôi hét nghe, và tôi không dám nghe
Người nằm chết, rải như mè
Người nằm chết, chát xe xe
Động đất hồi, kinh hoàng chi, thế đó

Sóng thân ơi, khủng khiếp chi, thế ni
Coi sự sống, chẳng ra gì
Coi cái chết, chẳng ra chi
Vây mà, cả nhà tôi đã chết
Vây mà, hàng ngàn người đã chết
Hàng chục ngàn người cũng đã chết
Chết trôi nổi, lều bều
Chết chất đống, cao nghều
Chết cuộn cuộn, cuốn theo
Sóng nhào tới, rồi bủa vây, cùng khắp
Cuốn ra khơi, rồi lại tấp, vô bờ
Sóng ụp tới, rồi phủ đầu, tràn ngập
Chết hết rồi, vùi đổ nát, xác xơ
Một cái hó, làm mò, chôn tập thể
Chết rửa hình, ai nhận diện, người thân
Nhiều cái hó, làm mò, đều như thế
Khóc dậy trời, ai cũng khóc, tiễn chân
Những thi thể, chất dài dài, đống đống
Xác thây người, túm từng bọc, ni lông
Xe ủi đất, xúc liên hồi, đổ xuống
Tay đeo găng, miệng bị mũi, đề phòng
Biển hơi biển, còn gì không, biển rộng
Sóng hơi sóng, còn gì không, sóng triều
Tôi còn sống, giữa đời, như ác mộng
Đi giữa đời, ôm tiếng khóc, cô liêu
Từng giờ, rồi từng giờ, đi tới
Từng ngày, rồi từng ngày, đi qua
Tôi hết hơi, đâu còn lên tiếng gọi
Trong mênh mêng, tôi là kẻ không nhà
Tôi còn sống, một mình, sao tôi sống
Thôi từ nay, tôi còn lại, được gì
Tôi còn sống, một mình, như chiếc bóng
Thôi từ nay, còn gì nữa, người ơi !!!

Dấu Ấn, năm thứ tư Thế Kỷ !

*Ngày 01-01-2005 * chuyến bay Brisbane-Melbourne*

Ấn Độ dương, Ấn Độ dương đã trở thành dấu ấn
Dấu ấn của kinh hoàng
Dấu ấn của hoang tàn
Dấu ấn của bàng hoàng, ngỡ ngác
Ấn Độ dương, Ấn Độ dương đã trở thành dấu ấn
Dấu ấn, cả thế giới chấn động
Dấu ấn, cả loài người chấn động
Vào năm thứ tư của thế kỷ hai mươi một năm nay

Một năm trước đó, cũng vào ngày này
 Động đất tại Iran, đã thảm thương thay
 Hơn năm mươi ngàn người, chôn vùi lòng đất
 Thì hôm nay, hơn một trăm năm mươi ngàn người
 Địa chấn biển sâu, biến thành sóng thần
 Nuốt trứng, chết tươi, bầm dập, rồi tung, hất, vào bờ
 Hàng hàng xác chết trời trụt, nhấp nhô, tan nát, vật vờ
 Người người tìm kiếm, sững sờ, nghẹn ngào, nín khóc
 Ngày thứ nhất, còn hót ha hót hải, chạy ngang chạy dọc
 Ngày thứ hai, còn trừ trừ, cộng cộng, nghe ngóng, nắm tin
 Ngày thứ ba, không còn biết nữa, ai người, ai ta, ai kẻ là mình
 Những ngày sau đó, thì trầm ngâm và dẫn đờ, nhìn cái chết
 Cứ nhìn lại những biển cổ hải hùng, gây ra cái chết
 Dù nhân tai, thiên tai, bệnh dịch, hay một tai biến nào
 Dù chiến tranh, động đất, núi lửa
 Hay trên không, dưới đất, vùng thấp, vùng cao
 Thì Án Độ đương năm nay
 Là một trong những biển cổ lớn nhất
 Trong tích tắc ! Hàng trăm ngàn người, chôn vùi, cùng một lúc
 Trong nháy mắt !
 Cả làng, cả phố, cả phường, biến mất ngay
 Trong khoảnh khắc !
 Cả giòng, cả họ, chỉ còn lại một người sống sót, đắng cay
 Quanh miền duyên hải nên thơ, biến thành tàn tích đọa đày
 Những tưởng một cõi bình an, nào ngờ trần gian địa ngục
 Biển trong xanh, đã trở thành biển đục
 Biển muôn đời, trở thành dấu ấn ngàn thu
 Biển trùng dương, trở thành trùng tử, ngát ngư
 Coi tánh mạng con người, mong manh hơn bèo bọt
 Trong cay đắng, để nghe : mềm trái ngọt !
 Trong đau thương, để nghe : chín trái sầu !
 Trong ê chề, để nghe : nát biển dâu !
 Trong nước mắt, để nghe : tình nhân loại !
 Từ cõi chết, không cần chờ Tiếng Gọi
 Từ cõi lòng, không cần đợi Tiếng Kêu
 Con người ơi, ta hãy biết Thương Nhau
 Thương cho thân phận nhỏ nhoi !
 Thương cho kiếp sống lạc loài !
 Chẳng có nghĩa gì, so với trần gian và vũ trụ !!!

Mặc Giang - Thơ 23

01. Con người phiêu bạt
02. Tung hoành trong trời đất
03. Thương không, con đã trảng se cát
04. Ai hiểu được, con rùa già rút cổ
05. Nhát gan như thỏ đế

06. Cảm thương Sur Cô Diệu Pháp
07. Cảm niệm Giác linh Cố HT Huyền Vi
08. Ta cứ tưởng đời ta ghê gớm lắm !
09. Qua từng lãg kính !
10. Ta xin góp mặt cuộc đời !

Con Người Phiêu Bạt

Tháng 01-2005

Hận một kiếp bốn phương trời ngang dọc
Cả cuộc đời chưa thỏa mộng Nam Kha
Đèo vi vu tàn cát bụi sương pha
Đồi heo hút mờ phong trần bạc trắng

Biển thăm thẳm đùa trời xanh tĩnh lặng
Núi thâm u cột huyền bí hoang vu
Bỗng ta nghe một tiếng vọng mịt mù
Làm tan vỡ khoảng chân không ngái ngủ

Vẽ thành bóng một con người du thủ
Cõi rong rêu cùng vũ trụ đi hoang
Giữa khung trời vạch một nét đường ngang
Cuối góc biển chắn một lần lối dọc

Bóng thời gian tan chiều dài điếm mốc
Bóng không gian vỡ cát bụi truy phong
Bầu trời xanh, đâu phải mãi xanh trong
Làn mây trắng, chưa pha màu tiết đọng

Nẻo phiêu du bung đôi tay chèo chống
Chốn xa mờ dẫm sỏi đá bước chân
Đầu đội trời hình theo bóng nương thân
Chân đạp đất một đời đi chưa đủ

Chốn hồng hoang cảnh mai còn điếm nộ
Bãi tiêu ma rơi hạt bụi chưa tan
Giữa đất trời cao rộng quá, thênh thang
Nên ta mãi là con người phiêu bạt.

Tung hoành trong trời đất

Tháng 01-2005

Biển lung linh chẳng bao giờ yên lặng
Nước lao chao nên đánh động vô tình
Rồi đẩy đưa, tiếp nối những âm thanh

Theo sóng vỗ, nước cuốn mình đi tới

Biển mênh mông, sóng trường giang khẽ gọi
Tiếng trùng khơi theo nhịp đẩy vô bờ
Khi lặn tẩn biển lộng đẹp như mơ
Khi gằm thét sóng phủ đầu ngây dại

Biển vẫn thế, tự ngàn xưa hoang dại
Sóng vẫn thế, tự muôn thuở trào dâng
Nước vẫn thế, tự muôn kiếp bênh bồng
Nên trời đất chẳng bao giờ yên động

Khi biển lặng là chuyển mình tựa sóng
Khi sóng yên là biển động đang chờ
Như mộng thì đã có sẵn trong mơ
Mà mơ thì đã nằm yên trong mộng

Biển mênh mông nên mây trời lồng lộng
Sóng nhấp nhô nên cuộn cuộn sóng triều
Cứ xuống lên và đập vỗ mai chiều
Khi vắng lặng khi trào tuông gằm thét

Biển lung linh như thêu tranh thủy mặc
Sóng lặn tẩn như dệt nét đan thanh
Cuối thiên nhai vờn mây trắng bao quanh
Chân trời thấp vo tròn nơi góc biển

Thuyền phiêu du bóng đèn ngang rẽ tuyến
Khách phong sương dong ruổi mộng hải hồ
Lướt sóng vô cùng bốn biển nhấp nhô
Cho phỉ sức tung hoành trong trời đất.

Thương không, con dã tràng se cát !

Tháng 01-2005

Thương không, kiếp con dã tràng se cát
Cả cuộc đời lặn hụp dưới biển đông
Đầy gian lao, mà không vẫn hoàn không
Con sóng vỗ, phẳng lì, vô tích sự

Liên chui rút khi biển gằm giận dữ
Vội ngẩn đầu khi sóng vỗ chưa tan
Tiếp tục se dù bờ cát bẽ bàng
Bay toi tả điều tàn phơi gió bụi

Trời nắng gắt vẫn lao mình chúi mũi
Qua trận mưa công sức đã tan hoang
Vẫn lặng yên không một tiếng than van
Se, se mãi, một đời không mệt mỏi

Chiều buông xuống, đi về bên ngõ tối
Bỗng se mình, nghe tiếng gọi sao đêm
Tạo hóa gây chi bao cuộc đoạn trường
Cho tan tác mỗi phù sinh phải sống

Không thể chọn dù là giòng hay giống
Đêm làm sao vô số vạn sinh linh
Mỗi kẻ cùng lao, đâu phải riêng mình
Khi đã lỡ, đã tràng mang một kiếp

Người nhân thế nếu khơi lòng tội nghiệp
Người nhân gian nếu đánh động lương tâm
Đừng đày nhau cho những kẻ âm thầm
Miệng đã nhỏ lại còn kê thấp cổ

Ai không nghe giữa cuộc đời vụn vỡ
Thì nhìn kia cho thấu kiếp đã tràng
Và lại nhìn cho thấu cõi trần gian
Có gì đâu mà tranh giành đọ đỏi

Sống đã thế hướng chi chầu thiên cổ
Đâu đợi nằm, nằm mộ mới rêu xanh
Sống trơ trơ mà xô xát tan tành
Sao ngạo nghễ con đã tràng se cát

Con đã tràng cũng còn bên bờ cát
Ôm điều tàn nói chuyện với trăng thâu
Ôm bờ lau nhìn sóng biển, cúi đầu
Vừa mấp mé đã vội vàng, dội ngược

Ai thương kiếp con đã tràng đi trước
Ai thương người hì hục nối theo sau
Cõi phù sinh nghe phù thế mà đau
Cùng huyễn hóa mà đày nhau chí tử.

Ai hiểu được con rùa già rút cổ !
Tháng 01-2005

Ai hiểu được con rùa già rút cổ
Lại sống đời dai dẳng đến ngàn năm

Gặm phong sương, nhắm tuế nguyệt hờn căm
Mu chai cứng, mai sần, da đóng vảy

Rút vào vỏ, đỡ đòn cơn tháu cáy
Thò đầu ra khi sự thế vắng yên
Ba chân bốn cẳng tháo chạy ngay liền
Rồi từng bước, sống đời cho trọn kiếp

Mâu với thuẫn, vốn xưa nay oan nghiệt
Thụt với thò, vậy mà sống mới hay
Thụt với thò, nên không nở ra tay
Biết co ro, đứng giữa đời, vô sự

Núp vào mu, như hậu phương, hùng cứ
Khép bờ mai, như chiến tuyến, nghinh thành
Vậy mà trong đời, bao kẻ hùng anh
Khi đụng tới, phải rùng mình, ngán ngấm

Thân cục mịch, chịu ăn xôi, hứng đấm
Mà người đời lại ca ngợi tứ linh
Này rùa ơi, người có hỏi lấy mình
Đã làm gì, mà được tôn thế ấy

Rùa ngoe ngoáy, dùng bốn chân đưa đẩy
Đầu thụt thò, rút cổ núp, nín khe
Chẳng âm ừ, nằm bất động, im re
Ai cứ chết, vậy mà rùa vẫn sống

Thế nhân trào lộng
Thối bóng thần quy
Trông thật lạ kỳ
Nào ai hiểu được

Chiều đến muộn, hoàng hôn chờ ngõ trước
Đêm chậm buông, bóng tối đợi cửa sau
Da mòn xương thấm thịt thau
Mu sần mai sùi đổi màu phong sương
Cuộc đời, ngấm nghĩ mà thương !!!

Nhát gan như thỏ đế !

Tháng 01-2005

Hỡi những ai nhất gan như thỏ đế
Chưa thấy hình mà đã sợ bóng ma
Sống nhăn răng mà bảo võ tim ra

Chưa phong sương mà đã e trúng gió

Cứ bảo nhau nghe
Nhìn đời cho rõ
Biết người biết ta
Cùng sống trong đời
Thuyền ai to thì vùng vẫy biển khơi
Thuyền ta bé cứ vào ra sông nhỏ

Cuộc đời, ai không nhiều gian khó
Trường đời, ai lại chẳng đắng cay
Chưa phong trần, đừng vội phụ đôi tay
Chưa dong ruổi, sao bảo rằng chân yếu

Hãy nhìn nét mong manh trên cành liễu
Trải bốn mùa chống chọi với nắng mưa
Vẫn phát phơ giỡn mặt ngọn gió lùa
Vẫn phe phẩy cười phong ba nghiệt ngã

Không dám mở những chân trời mới lạ
Cứ vào ra nơi ngõ tối hắt hiu
Cứ than van như những cảnh chợ chiều
Nhìn người khổ, đã thấy mình phát quái

Chưa thử thời đã nghe mùi thất bại
Chưa thử thế đã bảo chẳng thành công
Nên cuộc đời đã vẽ sẵn số không
Đeo nút nhất trèo trên lưng thỏ đế

Ta nói nhau nghe
Sống đời không dễ
Nhỏ to không kẻ
Chịu khó sẽ thành
Biết đâu, một ngày nọ, mới toanh
Đã có sẵn và đang chờ ta đó !!!

Cảm Thương Sư Cô Diệu Pháp *Đêm 16 tháng Chạp Giáp Thân.*

Ngày 16 tháng Chạp năm Giáp Thân
Quay ngược về năm Giáp Tuất
Tin đi từ Tịnh Thất
Vắng bóng Sư Cô già
Tin đi khắp gần xa
Như trời mưa buổi sáng

Diệu Pháp tự tâm, khi vừng đông chưa tỏ rạng
Tìm về Chân Diệu, tĩnh tu niệm Phật tọa thiền
Có lẽ, Cô đi về một cõi an nhiên
Năm rập xuống, quay mặt về Tây, nhắm mắt
Bảy mươi hai tuổi, đi tìm ngõ tắt
Bán thế xuất gia, phó mặc cuộc đời
Bao năm trụ trì, cũng đủ tàn hơi
Còn có người sau, nên Cô cất bước
Cô thường nói : Già rồi, tĩnh tu, kiếm phước
Sức lực đâu còn gánh vác nỗi mạng mạch Như Lai
Đâu dám nói, năm nọ năm kia, mà chỉ ngày một ngày hai
Con bòn mót chút tư lương, và xin hầu quý Thầy, là đủ
Bóng Phật Đà, còn đây lối cũ
Kể từ nay, bóng dáng Cô đâu
Đời người, vó ngựa bóng câu
Vô thường đã đến vọng cầu mà chi
Di Đà bốn nguyện từ bi
Lạc Bang ao báu Liên Trì trở bông
Thất thập cổ lai, hai nữa còn không
Có thi có chung, mà cùng sao được
Con đường triền phước
Dốc nẻo gặp ghềnh
Cô đi rồi, ai nhớ ai quên
Đường muôn hướng, mình Cô độc đạo
Sáu nẻo luân hồi
Máu huyền cơ xảo
Một kiếp phù sinh
Tự trả tự vay
Cho đến khi nhắm mắt buông tay
Thân tứ đại rêu mờ cát bụi
Công việc Cô ngày xưa cặm cụi
Xin cùng nhau tặng một cành hoa
Dù chỉ là một đóa hoa khô
Vẫn làm đẹp giữa rừng cây cỏ
Xin tiễn Cô, khói hương trầm lan tỏa
Vọng kinh cầu, theo tiếng mõ cầu kinh
Vọng chuông ngân cùng huyền ảo lung linh
Vô tâm niệm, bất âm Chân-Diệu-Pháp
Một vòng hai Giáp
Thân-Tuất, là đây
Cô về, một cõi trời Tây
Chúng tôi ở lại đong đầy mến thương
Cô về, một cõi chơn thường
Chúng tôi ở lại, vô thường đi quanh
Trăng tròn mười sáu trăng thanh
Hoa Đàm điểm nụ trên cành Vô Ưu.

Cảm niệm Giác linh Cổ Hòa Thượng Thích Huyền Vi

Kính bái, ngày 16-02-2005

Ngày Mồng Bảy tháng Giêng năm Ất Dậu
Tin từ Tòng Lâm Pháp quốc, loan đi
Linh Sơn Tăng Thống, thượng Huyền hạ Vi
Xả báo ta bà, an nhiên thị tịch
80 năm, nhập thế hoàng dương, trùng quang chấn tích
59 năm, đạo lập uyên thâm, Linh tụ Sơn môn
40 trụ xứ, trên khắp năm châu, phạm vũ huy hoàng
Đệ nhất thuyết pháp một thời, danh truyền vang dội
Hạnh nguyện độ tha, chưa hề biết mỏi
Nương cánh không gian, bay khắp muôn phương
Diện mạo trang nghiêm, tăng tướng đường đường
Tiếng pháp âm uy nghi, như sư tử hồng
Đối với Giáo Hội, Ngài là một nhà lương đồng
Đối với Đạo Pháp, Ngài thuộc hàng trưởng thượng Như Lai
Đối với tông môn, Ngài xứng danh kế thế hoàng khai
Đối với pháp lữ, Ngài là bậc đạo cao đức trọng
Trời đất rộng, nhưng chim Bằng gãy cánh
Cõi vô thường, đành thuận thế hợp tan
Ngài an nhiên, nhưng đệ tử hàng hàng
Đều qui hướng cửa Huyền Vi, vi diệu
Linh Sơn Hội, một đóa hoa hàm tiếu
Linh Sơn môn, bảy hàng đệ tử thế thừa
Linh Sơn tông, năm châu nội ngoại, đủ chưa
Linh Sơn phong, vẫn xưa nay, bất diệt
Theo bóng Bản Sư, dặm dài trên Núi Tuyết
Tùy duyên Như Kế, diệu dụng khắp nơi nơi
Tùy cơ Giải Đạo, chuyển xe pháp độ đời
Đạo lý Huyền Vi, thuyền từ đăng bỉ ngạn
“Ân giáo dưỡng, một đời, nên huệ mạng”
Nghĩa ân sư, nguyện theo dấu, đáp đền
Pháp quyền, môn đồ, huynh đệ, tử tôn
Vi Thầy, Tổ, cùng nương nhau, tế độ
Dù ngàn gian khổ
Một dạ, chẳng sờn
Dù vạn thiệt hơn
Một ly, không chuyển
Luôn ghi nhớ Bóng Huyền Vi, pháp quyền
Bảo răn nhau, hội Linh Thứu, cùng về
Nguyện vì đời, xin cứu khổ quần mê

Nguyện vì đạo, chân thành xây diệu pháp.

Ta cứ tưởng, đời ta ghê gớm lắm !
Tháng 02-2005

Ta cứ tưởng đời ta ghê gớm lắm
Nhưng thật tình chẳng có nghĩa gì đâu
Nhớ những gian truân, bóp trán, vò đầu
Trông thăm nảo còn hơn con cóc lác

Ta cứ tưởng đời ta ghê gớm lắm
Làm cho nhiều nhưng có được bao nhiêu
Nhớ lúc co ro, cùng cực, hăm hiu
Trông ảm thum còn thua con khỉ mốc

Ta cứ tưởng đời ta ghê gớm lắm
Suy cho cùng chẳng có nghĩa ra sao
Nhớ thuở hàn vi đói rách, xanh xao
Trông dị hợm khác gì con chó ghẻ

Đừng biếm đời, biếm mình, cho ra vẻ
Thật bình thường, mà cứ nghĩ thanh cao
Chưa lên voi, đã huênh hoang, vênh váo, tự hào
Khi xuống chó, ôm lủi thúi, gục đầu, cúi mặt

Nhớ những trận, đau kinh hồn, quặn thắt
Thở không ra, miệng không nói, khò khè
Dáng buồn xo, trèm kín mít, im re
Nằm thim thíp, sự đời không muốn ngó

Đó là chỉ những cơn đau nho nhỏ
Chớ lỡ mang những tật bệnh nguy nan
Chết không xong, mà sống cũng không màng
Những vất vãnh bản thân, còn lo không nổi

Nếu may mắn, thì tàn đời, mệt mỏi
Tay yếu, chân run, tai điếc, mắt mờ
Lú lẫn bèo nhèo, lắm cảm xác xơ
Nghĩ phát quải khi tuổi già xuống dốc

Ngay hôm nay, có những khi cô độc
Ngẫm riêng mình và ngẫm kiếp trần gian
Dài hơn thước mấy, rộng được mấy gang
Còn nếu chết, tan hoang theo cát bụi

Ngẫm như thế, đừng làm trời, làm cội
Đừng khinh thường thiên hạ chẳng còn ai
Còn có bao lăm, mà cây thế cậy tài
Mà cứ tưởng, đời ta ghê gớm lắm !!!

Qua Từng Lãng Kính !

Tháng 02-2005

Chuyển từng nấc đi qua từng lãng kính
Xoay cái nhìn chân thực cõi trần gian
Từ thô sơ cho đến cùng tột đỉnh
Từ thanh tao cho đến những bề bàng

Con người ấy, qua cái nhìn thi sĩ
Chữ hay ho cũng cạn hết ngôn từ
Kiêu diễm vốn đông đầy trang tuyệt mỹ
Tả thế nào vẫn thấy nét còn dư

Con người ấy, đi qua nhà nhiếp ảnh
Tấm chân dung tăng thêm vẻ tuyệt trần
Từng kiểu mẫu, uốn qua nhiều góc cạnh
Tranh thêu hình, gấm thêu vóc, giai nhân

Con người ấy, qua cái nhìn văn sĩ
Sách thêm trang, chữ thêm nghĩa, gợn màu
Dùng ngòi bút như rồng bay phượng múa
Khi lên non, lúc xuống biển, chìm sâu

Con người ấy, đi qua nhà y học
Từng âm ba cộng hưởng mọi tế bào
Nhủi một đồng, làn da ôm một bọc
Thịt xương nào cũng sống chết hư hao

Con người ấy, đi qua nhà đạo giáo
Đã lăn tròn qua nhiều cửa tử sinh
Vẻ bên ngoài, dù cân đai áo mào
Nhưng chân tâm mới thật sự đẹp xinh

Còn vi trùng, nhìn qua con người ấy
Như thế đồ, chiến trận, khó xông pha
Thế đối kháng, thế cầm canh, cạm bẫy
Mục tiêu nào, ai là địch, ai ta

Còn đạo tỳ, nhìn qua con người ấy
Ván đóng khung, nặng nhẹ, ngắn hay dài

Đã ra tay là hết phương cựa quậy
Nắm mồ hoang, cỏ dại vén tuyền đài

Con người ấy, qua cái nhìn cát bụi
Cát bụi nào cũng bụi cát tan hoang
Bóng thời gian, duyên tự thành ngăn ngại
Rồi rong rêu, phủ kín nét điêu tàn

Ta phải hiểu cuộc đời là thế đó
Tang hải nhiều càng bạt đãi biển dâu
Nên biết sống, đừng để đời buông bỏ
Đừng nổi trôi như nước chảy qua cầu !

Ta xin Góp Mặt Cuộc Đời !

Tháng 02-2005

Ta xin đỡ bóng hoàng hôn
Ráng chiều chậm xuống, đêm hôm chậm về
Ta xin rút ngắn lê thê
Cho mong được vẹn, cho thề được tròn
Ta xin thu nhỏ số không
Cho ai cũng có thành công trong đời
Ta xin khép lại biển khơi
Cho thuyền cập bến, không trôi xa bờ
Ta xin chặn lại ước mơ
Biến thành sự thật nên thơ cho người
Ta xin mở cửa đẹp tươi
Cho người nhân thế mỉm cười trần ai
Ta xin lấp những chông gai
Tang thương đã lăm dậm dài gió sương
Ta xin mở những con đường
Sơn khô thôi khó, bình thường đi qua
Ta xin lợp lại mái nhà
Thời gian mục nát đẩy đà nắng mưa
Ta xin đếm những sao thưa
Mập mờ xa tít, cho vừa bóng đêm
Dù cho một chút ấm êm
Đừng đem đổ xuống dưới thềm giá băng
Dù cho một ngọn hải đăng
Đừng vùi tắt ngấm cản ngăn đi về
Sông dài mới biết bến mê
Biển sâu mới biết bốn bề khó qua
Cuộc đời, mình cũng có ta !
Cho mình góp mặt cùng ta cuộc đời.

Mặc Giang - Thơ 24

01. Vén lau lách, bên bờ rêu sỏi đá
02. Này em nhé, cuộc đời là thế đó !
03. Thân cát bụi cũng tiêu ma một kiếp !
04. Tôi không vẽ một khung trời thơ mộng
05. Đòi ta, từ đó vậy mà !
06. Ba mươi năm lịch sử trôi dòng
07. Ba mươi năm rồi đó !
08. Dòng thời gian, em có nghe !
09. Nói thì dễ nhưng làm đâu có dễ !
10. Nếu một mai có về thăm Quê Mẹ !
11. Cây muốn lặng mà gió chẳng chịu ngừng !

Vén lau lách, bên bờ rêu sỏi đá !

Tháng 02-2005

Vén lau lách để tìm đường vẽ lối
Vạch chông gai để dọ dẫm bước đi
Ở phía trước, cả khung trời mời gọi
Còn lân la ái ngại để làm gì

Chân không bước đến ngày tàn cũng mới
Tay không làm cũng yếu lúc già nua
Bóng thời gian dù âm thầm không nói
Nhưng rong rêu cát bụi ngọn gió lùa

Kìa sỏi đá đã phô bày ghềnh láng
Nên đường đời nào bằng phẳng riêng ai
Cõi phù thế vốn thiên hình vạn trạng
Nên cuộc đời phải đối diện chông gai

Mới sinh ra, đâu hẹn ngày hẹn tháng
Đâu sẵn vinh quang, phú quý, giàu nghèo
Ai chọn bọc điều, hũ đường, chính nếp
Chốn cô cùng, gian khó, để cho ai

Mới sinh ra, tự riêng mình độc đạo
Nẻo đi về vẽ theo lối rêu xanh
“Thiện ác đảo đầu chung hữu báo”
Dù ra sao, cũng cây cỏ ngậm vành

Có tiểu nhân mới biết người quân tử
Có thấp hèn mới rõ mặt trượng phu
Hương tương lai, nhìn hôm nay, quá khứ

Muốn thanh cao thì phải thoát âm u

Đã sinh ra thì ai ai cũng sống
Đều cùng chung một kiếp cõi diêm phù
Nhưng phải sống và cho đời hy vọng
Chớ đừng đem bằng giá rả hoang vu

Vén lau lách bên bờ rêu sỏi đá
Vạch cho đời soi rọi những tấm gương
Sống và chết có nghĩa gì đâu tá
Đều tan hoang theo khúc nhạc nghệ thường.

Này em nhé, cuộc đời là thế đó ! *Tháng 02-2005*

Này em nhé, cuộc đời là thế đó
Chốn trần gian đâu phải cõi Thiên Đàng
Làm con người cùng trong kiếp nhân gian
Thì phải sống làm sao cho ý nghĩa

Này em nhé, cuộc đời là thế đó
Chốn dương trần đâu phải cõi Tây Phương
Làm con người đừng tác tạo đau thương
Mà phải sống làm sao cho hữu ích

Này em nhé, cuộc đời là thế đó
Nhưng mỗi người mỗi khác, ai giống ai
Đừng than van, đừng trách cứ, thở dài
Mà biết sống làm sao cho đáng sống

Làm muối mòng ở đầm lầy nước đọng
Làm cá kinh vùng vẫy giữa biển khơi
Làm cánh chim, bay lượn khắp nơi
Làm giun đế, vùi thân nơi ngõ tối

Làm vì sao, cuối lưng trời le lói
Làm vàng trắng, sáng tỏa mọi nẻo đường
Hoàng hôn về, nán đợi bóng tà dương
Bình minh hiện, vùng đông bình tỏ rạng

Này em nhé, cuộc đời là thế đó
Cứ an vui và sống trọn cuộc đời
Bãi phù sa nên cát lở đất bồi
Dòng tạo hóa đã bày trò hư huyền

Này em nhé, cuộc đời là thế đó
Đã sinh ra thì chấp nhận, thế thôi
Em ra sao, bằng giá cũng lên ngôi
Em chẳng ra sao, núi đồi cùng lộng gió

Này em nhé, cuộc đời là thế đó
Viết cho tôi, cũng để viết cho em
Rồi mai kia ta cùng bước xuống thềm
Đời như thế, và đời như thế đó !!!

Thân cát bụi, cũng tiêu ma một kiếp !

Tháng 02-2005

Ta đang sống, nghĩa là ta chưa chết
Sống chẳng ra chi mà sống thật lạ kỳ
Sống chẳng nghĩa gì mà sống cái chi chi
Hết đi đứng, loay hoay, thì lại ăn với ngủ

Mới thức dậy, còn gật gù, chưa đủ
Muốn đi nằm, nhưng lại kiếm cái ăn
Chuyện nọ chuyện kia chưa kịp lãng xãng
Đã phát mệt lại đòi đi ngủ tiếp

Ngủ như chết, thần ngủ theo không kịp
Khi thức ra, mới biết sống nhăn răng
Chưa làm gì đã nhớ đến cái ăn
Mới ăn xong lại nằm lãn ra ngủ

Ăn với ngủ, còn xưa hơn tích cũ
Mấy mươi năm, vậy mà kén chọn hoài
Vô bữa trước, đã trả bữa sau thôi
Vậy mà nghe, cứ đòi ăn đủ thứ

Có những bữa ních no nê, ứ nự
Thở không ra, ôm bụng, thật là ngu
Ngày hôm sau, cái miệng đã chu chu
Từ sáng giờ, chưa ăn gì, đói phát khùng lên được

Ta mách trước con người ta mấy nước
Để ai trông, đừng cảm thấy nực cười
Cái ăn cái ngủ thật lắm dễ người
Nhưng “ăn được ngủ được là tiên” mà nị

Ngẫm cuộc đời, nó sao sao ấy nhĩ

Sống loay hoay rồi chết chẳng còn chi
Làm năm ba thứ, ra tích sự gì
Vậy mà than cái nợ đời đau khổ

Hết ăn-ngủ, lại nói-cười, hô hô
Chẳng ra trò trông gì, còn trách móc chê bai
Một ngày kia khi nhắm mắt buông tay
Thân cát bụi cũng tiêu ma một kiếp !

Tôi không vẽ một khung trời thơ mộng !

Tháng 02-2005

Tôi không vẽ cho em
Một khung trời thơ mộng
Sự thật của cuộc đời
Không bằng phẳng đâu em
Khi như nước hồ thu
Yên lặng gió, êm đềm
Khi như sóng ba đào
Bồng trào dâng vùi dập
Khi êm ả như đường dài thẳng tắp
Khi chông chênh như hang ổ gập ghềnh
Khi quang đãng như trời rộng thênh thênh
Khi đen đúa như quanh co ngõ tối
Ai cũng có từng con đường đi tới
Tuy cùng đường nhưng chẳng ai giống ai
Phải vượt qua, phải đổi diện, dài dài
Mỗi thành bại còn nhờ cơ may mắn
Em sẽ biết bờ hòn nhiều vị đắng
Em sẽ hiểu mật đường, ngọt lịm ra sao
Em sẽ ngạc nhiên, đời gian dối chiêm bao
Em sẽ nhận chân, những tâm hồn chân thật
Ai nói trước, đời như thế, trật lất !
Ai bảo rằng, em như thế, nằm mơ !
Mỗi một khoảng đời em, dài ngắn, dẫn đờ
Sống với nó, chưa biết sẽ ra sao
Mà muốn vượt qua, cơ hồ hết thở
Em sẽ đi, qua ngưỡng cửa trần ai, gian khổ
Em sẽ đi, qua những lối nhân gian, đủ màu
Rồi em sẽ hiểu cuộc đời, càng thấm càng đau
Và em sẽ thương cuộc đời, những gì chưa ước vẹn.

Đời ta, từ đó, vậy mà !

Tháng 02-2005

Ta xin mở cửa ngàn xa
Để xem hình bóng của ta nơi nào
Ta xin nhặt những hư hao
Để xem dấu vết hôm nào ở đâu
Ta xin kết lại nương dâu
Để xem tan hợp mấy màu hợp tan
Ta xin vén lớp mây ngàn
Để tìm sao lạc lang thang cuối trời
Cuộc đời như những trò chơi
Mà sao khổ ải cho người trần gian
Cuộc đời như những âm vang
Mà sao réo rắt cung đàn thế nhân
Gió sương mấy lớp phong trần
Biển dâu mấy lớp phù vân đi về
Ta xin giải những cơn mê
Để cho ước hẹn lời thề chưa qua
Ta xin đỡ bóng trăng ngà
Để cho ngân lá la đà đầu sương
Ta xin rũ bóng nghề thường
Để cho cuộc sống bình thường mà thôi
Dù ta ở tận xa xôi
Hay như tiếng vọng bên đời hoang vu
Dù ta ở tận mịt mù
Hay như tiếng nhạc thiên thu không lời
Dù xong một kiếp trong đời
Không xong một kiếp của người trần gian
Dù cho một tiếng âm vang
Hay không một tiếng trên đàng ta đi
Rồi ta chẳng hẹn ước gì
Cuộc đời muôn hướng ta đi muôn trùng
Khi nào kết liễu vô chung
Thì ta kết thúc điếm cùng với ta
Đời ta, từ đó, vậy mà !

Ba mươi năm, lịch sử trôi dòng !

** Thơ Nhạc * Tháng 02-2005*

Ba mươi năm một kiếp con người
Ba mươi năm vận nước nổi trôi
Ba mươi năm đau khổ một đời
Ba mươi năm không thưở nào nguôi

Ba mươi năm lịch sử trôi dòng
Ba mươi năm nào núi nào sông

Ba mươi năm lòng vẫn dặn lòng
Ba mươi năm mong vẫn chờ mong

Ba mươi năm non nước Ba Miền
Ba mươi năm nghiệt ngã oan khiên
Ba mươi năm thân thể hao mòn
Ba mươi năm hổ mặt Tô Tiên

Ba mươi năm nào phố nào phường
Ba mươi năm trên khắp quê hương
Ba mươi năm bao nỗi đoạn trường
Ba mươi năm máu lệ tang thương

Ba mươi năm dòng giống da vàng
Ba mươi năm tổ quốc Việt Nam
Ba mươi năm thống khổ điêu tàn
Ba mươi năm sao vẫn làm than

Ba mươi năm nhớ thuở huy hoàng
Ba mươi năm nhớ thuở bình minh
Ba mươi năm, rồi đó, vẫn còn
Ba mươi năm, sao nữa, còn vang.

Ba mươi năm rồi đó !

Tháng 02-2005

Nước trôi dòng ba mươi năm rồi đó
Mười ngàn, chín trăm, năm mươi ngày
Còn tính ra thành phút với thành giây
Quả thật là quãng đường dài thăm thẳm

Nước trôi dòng ba mươi năm đặng đặng
Biết bao đau thương, nước mắt, đắng cay
Biết bao chia tan, gian khổ, đọa đày
Khi nhớ lại, thật hãi hùng, kinh dị

Nước trôi dòng ba mươi năm rên rỉ
Bao nhiêu đổi thay, vật đổi, sao dời
Bao nhiêu điêu tàn, vùi dập, tả tơi
Khi quên lãng, khi dâng đầy nỗi nhớ

Nước trôi dòng ba mươi năm loang lổ
Theo thời gian bao biến chuyển mắt còn
Núi lên cao, cao thăm thẳm núi non
Sông xuống thấp, thấp sâu mờ biển cả

Ba mươi năm, ba mươi mùa rụng lá
Là bấy nhiêu mùa hạ trắng, đông tàn
Là bấy nhiêu mùa xuân nhớ, ly tan
Trăm phương gọi đàn cháu con nước Việt

Hoàng hôn xuống, mười ngàn chiều biên biệt
Bóng đêm về, vẩy phủ vạn bóng đêm
Lũng lò trôi vào quá khứ, lãng quên
Sông bên cũ gác đầu non, gọi nắng.

Dòng thời gian, em có nghe !

Tháng 02-2005

Dòng thời gian, em có nghe
Ba mươi năm, như nước chảy qua cầu
Non nước này, em có nghe
Ba mươi năm, như bãi biển nướng dâu
Non kia, sương trắng phủ đầu
Nước này, bạc hếu râu râu tang thương
Ba mươi năm, lắm đoạn trường
Ba mươi năm, những ngân sương đêm dài
Dòng thời gian, em có nghe
Ba mươi năm, hải giác thiên nhai
Quê hương mình, em có nghe
Ba mươi năm, vẫn miệt mài làm than
Can qua, lòng dạ nát tan
Bước đi trên những điêu tàn đắng cay
Non kia, ai thấu nỗi này
Nước kia, ai hiểu tỏ bày thiệt hơn
Dòng thời gian, em có nghe
Ba mươi năm nước chảy đá mòn
Dân tộc mình, em có nghe
Ba mươi năm, vẫn sắc son không sòn
Dù cho nước chảy đá mòn
Nhưng non với nước vẫn còn ngàn năm
Dù cho ruột nát tơ tằm
Nước đi nhớ nước, non nằm nhớ non
Nước đi lại chảy về non
Non xanh đứng đợi chờ con nước về
“Nước non nặng một lời thề”
Non non nước nước chưa hề chia xa
Dòng thời gian, em có nghe

Ba mươi năm, đất nước ta
Quê hương mình, em có nghe
Bắc Nam Trung, vẫn là nhà Việt Nam
Chia lìa, ai nữ, sao cam
Chiêu hồn, lệ sử, xóa tan, sao đành
Ba mươi năm, thời gian trôi nhanh
Mòn thế kỷ, đời người, đâu ngần
Nước đi mãi vương mùi biển mặn
Non lên cao thăm vịnh sơn khê
Nước non nào có lỗi thề
Nước đi với nước, non về với non
Nước non nào có mất còn
Non non, nước nước sắt son muôn đời.

Nói thì dễ nhưng làm đâu có dễ !

Tháng 03-2005

Nói và làm, cả một trời cách biệt
Nói dễ nghe cũng đã khó lắm rồi
Nói mà làm được, càng khó nữa, ôi thôi
Nói thì dễ nhưng làm đâu có dễ !

Như, chí nam nhi vẫy vùng trong bốn bể
Như, nợ tang bồng, cùng trời đất dọc ngang
Như, nữ nhi công dung, ngôn hạnh, đảm đang
Hay, sống thánh thiện mới là người đạo đức

Mỗi một điểm làm thước đo lẫn mức
Như tấm gương để ngẫm nghĩ đôi soi
Và đôi khi cho đến cả cuộc đời
Có những cái chẳng bao giờ làm được

Chuyện nào được hãy tận tâm làm trước
Nhưng trước khi làm, phải lượng thâm sâu
Đừng làm lấy lệ, hay làm đại cho rồi
Và phó mặc, tới đâu hay tới đó

Nói và làm, còn trải nhiều gian khó
Nói được và làm được, thế mới hay
Đừng nói suông như gió thoảng mây bay
Không ích lợi, lại còn mang ảo tưởng

Vườn thạch thảo, còn có hoa cầm chương
Có hướng dương nhìn theo nắng lịch xinh

Nhưng còn kia, lặng lẽ một đóa quỳnh
Trông diễm ảo khi màn đêm buông xuống

Cứ làm đi, nụ thời gian nở muộn
Vẫn còn hơn đứng ngó và nói suông
Đá đơm bông trên mảnh đất không vun
Như số không vẽ vời hoa trào lộng.

Nếu một mai có về thăm Quê Mẹ!

Tháng 03-2005

Nếu một mai có về thăm quê mẹ
Tôi sẽ đi xem ngõ trước cửa sau
Để nhìn trông nơi cắt rốn chôn nhau
Những gì còn và những gì đã mất !

Nếu một mai có về thăm quê mẹ
Tôi sẽ thăm những nấm mộ họ hàng
Xin chân thành khẩn nguyện ba nén nhang
Vòn vợn khói, xa rồi, xa xa mãi !

Nếu một mai có về thăm quê mẹ
Tôi sẽ đi thăm ngõ vắng đầu thôn
Để lắng nghe những âm vọng nỉ non
Còn đọng lại bên bờ rêu dĩ vãng !

Nếu một mai có về thăm quê mẹ
Tôi sẽ đi thăm bến vắng bờ sông
Để nhìn trông bong bóng nước trôi dòng
Còn vương vấn bóng hình xưa tích cũ !

Nếu một mai có về thăm quê mẹ
Nhìn mấy hàng cau rũ bóng lúa thừa
Ước gì còn bé nhỏ như ngày xưa
Để không thấm cuộc đời nhiều tan vỡ !

Thăm quê mẹ để trông về nỗi nhớ
Và trầm ngâm trong nỗi nhớ tìm quên
Những ngày qua, còn gì nữa, thênh thênh !!!
Những hôm nay, dẫu mờ loang cát bụi !!!

**“Cây muốn lặng,
mà gió chẳng chịu ngừng” !**

Tháng 03-2005

“Cây muốn lặng mà gió chẳng chịu ngừng”
Không chủ quan, không thiên vị, lưng chừng
Mà phải luận thế nào cho phải phải !!!
Câu nói đó, người ta thường nói mãi
Biết làm sao phân biệt đúng hay sai
Một khi nghe những lý luận dong dài
Từ đơn sơ, ngày càng thêm phức tạp
Cây muốn lặng đã đến hồi đối đáp
Tiếng đã thành lời, không thắm không đau
Nói mà khi cát đã chưa lên màu
Còn ảm ức bảo rằng cây muốn lặng
Gió hơi gió, vì đâu thành gió xoắn
Rồi gió trốt, gió tròn, gió dọc, gió ngang
Gió tả tơi, gió vùi dập, bạo tàn
Gió tan tác đất trời tuông thịnh nộ
Rồi cây ngã, cây nghiêng, cây sụp, cây đổ
Gió rung cây, cây rung gió, vì ai ?
Tại cây, tại gió, hay tại cả hai
Hay bởi có cái này, mới sinh ra cái nọ
Cây có mặt, vươn giữa trời, đẩy gió
Gió trống không, nhưng khởi động, thành hơi
Cứ thế, đẩy-đưa-truy-cản-đàn-hồi
Khi chìm lắng, khi bất thường, hỗn độn
Khi lặng yên, coi chừng, cơn nguy khốn
Bức ép nhiều, tạo sức bật, lớn hơn
Biết nhận nhau, và đối đãi bình thường
Biết nương nhau, và nhường nhau, tốt nhất
Gió nhẹ nhẹ như cung đàn trời bậc
Cây rung rung như hoa lá mỉm cười
Cuộc đời mà được như thế : thật đẹp tươi
Nhân gian mà được như thế : hòa điệu sống
Cây đu đưa, nhờ gió kia khởi động
Gió bay bay, nhờ kẽ lá rung cây
Cõi trần gian cùng dung chứa đong đầy
Thì nhân thế sẽ bình yên biết mấy !!!

Vô âm, cất tiếng thành lời !

Tháng 03-2005

Từ trong một cõi đi về
Ta nhìn huyễn tượng chưa hề chia xa
Từ trong một cõi ta bà
Ta nghe sinh tử là nhà thế nhân

Từ trong vạn hữu phù vân
Ta tìm cát bụi lưa lán mà đi
 Nghe không một cõi huyền vi
Hóa đài lân thể li ti tạo thành
 Nghe không nhất dạ điểm canh
Hồ thu bóng nguyệt nghiêng vành trăng soi
 Cho hay nay lở mai bồi
Lở thời vun lại, bồi thời lở ra
 Sinh thời phù thế là nhà
Tử thời cát bụi cùng ta trở về
 Ô hay bùng vỡ cơn mê
Leo đòi huyền mộng vỗ về ta chơi
 Vô âm, cất tiếng thành lời !

Ta tìm lại rêu mờ trong dĩ vãng !

Tháng 03-2005

Ta tìm lại rêu mờ trong dĩ vãng
Những gì đã qua, đã nhớ, đã quên
Những gì đã qua, chưa nhớ, chưa quên
Đề lưu dấu một đời, đi đi mãi

Ta tìm lại rêu mờ trong dĩ vãng
Những gì của ta, còn mất, đâu rồi
Dù có gần hay ở tận xa xôi
Gom góp lại làm hành trang dẫn bước

Ta tìm lại rêu mờ trong dĩ vãng
Những khổ đau có mặt mọi nẻo đường
Những thân thương như ngọn gió đầu sương
Dù ra sao, ta vẫn xin gìn giữ

Ta tìm lại rêu mờ trong dĩ vãng
Dù tàn phai những dấu vết xa xưa
Dù phôi pha theo năm tháng nắng mưa
Nhưng đã khoét một đời ta loang lổ

Ta tìm lại rêu mờ trong dĩ vãng
Ngẫm cuộc đời đã từng bước đi qua
Khi bình thường khi vùi dập phong ba
Rồi tất cả cũng lùi về quá khứ

Ta tìm lại rêu mờ trong dĩ vãng
Bụi Trường Sơn còn nhả khói bay bay
Cát Biển Đông còn bồi lở đêm ngày

Đề góp nhặt chút tro tàn đã mất

Ta tìm lại rêu mờ trong dĩ vãng
Đề nhìn ta và nhìn cả cuộc đời
Bãi tang thương còn dấu vết toi bời
Như dấu ấn nhận chìm băng thế kỷ !

Mặt nạ cuộc đời !

Tháng 03-2005

Chợt nhớ lại những quán hàng trẻ nít
Trung bày ra bán đủ thứ đồ chơi
Cái gì cũng có, đủ thứ trên đời
Thật ngộ nghĩnh nhớ qua hình mặt nạ !

Mặt gì cũng có, nhỏ to đủ cả
Từ dễ thương đến những thứ dữ dằn
Từ ngây ngô đến hung bạo nhe răng
Người, vật, bướm, chim, quỳ, ma, dã thú

Đứa nhát gan, rụt rè không dám thử
Đứa to gan, chụp, giành, giật, đeo chơi
Rồi cùng la, cùng chí chóc toi bời
Mới con nít mà lắm trò như thế

Chợt nghĩ lại, con người tôi, sao nhẽ !
A thì ra, đủ thứ mặt nạ trên đời
Tuy nhìn nhau, tuy nói nói, cười cười
Nhưng ẩn chứa, phủ che nhiều gương mặt

Cuộc đời, là một chốn gian ngoa kỳ quái
Trường đời, là một bãi giả trá đủ màu
Mặt thật của con người, thật khó hiểu nhau
Đo lòng người, còn khó hơn dò sông, dò biển

Hèn chi, dụ con nít mà bày ra lắm chuyện
Vi trẻ con, nên mượn mặt để mang
Khi lớn lên, đâu cần mượn để quàng
Một gương mặt nhưng đủ hình đủ dạng

Nghĩ riêng tôi, đã ê càng, chán ngán
Còn hướng chi, nghĩ người khác trong đời
Hiểu được nhau thật khó lắm ai ơi
Bối trần thế, nhân gian, nhiều mặt nạ !!!

Bình minh chưa ló dạng !

Tháng 03-2005

Đêm đã dài mà sao chưa được sáng
Ba mươi năm, đâu phải ít ỏi gì
Một phần ba thế kỷ, nhớ kỹ đi
Một phần ba đời người, còn chi nữa

Đâu có ngắn mà dần co kèn cựa
Ba mươi năm đã quá đủ quá dài
Thế hệ già nua, rũ mục tuyền đài
Thế hệ tiếp theo, đã kè miệng lỗ

Thế hệ đàn em đã dài gian khổ
Con đường hầm vùi lấp ba mươi năm
Ánh sáng mịt mờ le lói xa xăm
Bồ hóng phủ mái tường rêu mấy lớp !

Thế hệ chúng ta, một đời bì bọp
Cũ cũng đeo mà mới cũng nỡ vời
Ngả ba đường đều cuốn hút chơi vơi
Đây hai chiều xát xây mòn sông núi

Hoàng hôn xuống bóng đêm về tắm tối
Đã mù mờ mà lại thiếu trăng sao
Nghe vi vu thoang thoang gió xạc xào
Đêm chưa hết màn đêm còn dày lắm

Nước Biển Đông vơi đi mùi muối mặn
Dãy Trường Sơn mờ sương khói sơn khê
Ba mươi năm đom đóm vẫn lập lòe
Ráng chớp nháy bình minh chưa ló dạng !!!

Tử Thần, đang ở đâu thế nhĩ !

Tháng 03-2005

Này Tử Thần, đang ở đâu thế nhĩ !
Ngươi là đàn ông hay là đàn bà
Vốn thật tình nên tôi muốn hỏi qua
Để dễ bề khi mở đầu vào chuyện

Trong thiên hạ xưa nay đều bán tiếng
Sống không sao mà chết tại Tử Thần
Khi nhà ngươi đã bắt họ theo chân
Chỉ có chết chớ hết phương cựa quậy

Nghe như thế nhưng tôi chưa có thấy
Nghe thì nghe như thiên hạ đồn rằng
Chứ lạnh tanh như giá tuyết đóng băng
Tôi không thấy nhà người ra sao cả

Tôi muốn hỏi vì tôi nghe thấy lạ
Nếu linh thiêng người hãy nói cho nghe
Nhu tôi đây, khi nào chết vậy hè
Nếu có giỏi thì cho tôi biết trước

Hay “thiên cơ bất khả lậu”, không được !
Nếu nói ra, còn gì nữa, thiên cơ !
Hay bày ra những huyền hoặc mập mờ
Đề dọa nạt cho người đời khiếp sợ

Không có hỏi chơi đâu, đừng tưởng bở
Này Tử Thần, có thật có hay không
Hay vẽ vờ ba cái chuyện lông bông
Vốn không biết nên bày trò vớ vẩn

Suy nghĩ đi, rồi cho tôi tiếp cận
Hay hiện hình nói thật cho tôi hay
Nếu hay hơn, cho thấy cả mặt mày
Thôi chấm dứt và chào nghe, Thần Tử !!!

Vần thơ còn đó, đẹp thay !

Tháng 03-2005

“Đố ai quét sạch lá rừng
Đề ta kêu gió, gió đừng rung cây”
Đố ai đón hết vầng mây
Đề ta chặn lại, mây này thôi bay
Đố ai làm nước không lay
Đề ta gọi sóng đừng đày gió sương
Đố ai quét sạch bụi đường
Đề ta kêu bụi đừng vương vãi nhiều
Đố ai nhật hết cô liêu
Đề ta nhốt lại buồn hiu một nhà
Đố ai nhật hết thơ ca
Đề ta thôi động âm ba tao đàn
Đố ai nhật hết trăng vàng
Đề ta thôi bắt đường ngang lối về
Đố ai chặn nước bờ đê
Đề ta gọi nước vỗ về bên sông

Đố ai cắt giá mùa đông
Đề ta kêu rét đừng trông lạnh lùng
Đố ai nhật hết thu vàng
Đề ta gọi lá đừng tan lia cành
Đố ai sống hết xuân xanh
Đề ta cho trẻ không thành già nua
Đố ai đếm hạ mấy mùa
Đề ta gọi nóng chào thua oi nồng
Đố ai nhật hết diêu bông
Đề ta kêu én đừng hồng se tơ
Đố ai đón hết vàng thơ
Đề ta gát bút trông chờ mà chơi
Nếu không, ta viết mấy lời
Thành câu thi phú cuộc đời của ta
Cho đời ý vị vậy mà
Như câu tục ngữ, như ca dao này
Văn thơ còn đó đẹp thay.

Là thi sĩ, nghĩa là ...!

Tháng 03-2005

Là thi sĩ nghĩa là ru với gió
Ôm bóng đêm nói chuyện với trăng sao
Tai có thể nghe ngàn vạn lý xạc xào
Mắt có thể thấy khuất muôn trùng vờ vờ

Là thi sĩ không thấy mình trợ trợ
Cõi sông ngân nói chuyện với thiên hà
Vượt cung trăng để thăm viếng Hằng Nga
Căn gác nhỏ nhưng nhìn trời đất hẹp

Nhìn vũ trụ như bàn tay mở khép
Nhìn huyền sinh như một hộp cà phê
Nhìn công danh thấy mặt mũi ê chề
Nhìn phú quý bèo nhèo đôi dép bỏ

Là thi sĩ gom vòm trời nho nhỏ
Sống riêng mình như một ốc đảo hoang
Còn thì còn như vạn hữu càn khôn
Mất thì mất li ti hơn hạt bụi

Vụt một cái đưa hồn lên đỉnh núi
Biến cái vèo có mặt giữa biển khơi
Phóng cái nhìn có mặt khắp nơi nơi
Vò một cái nát tan không tụ điểm

Chợt quay lại, mệt mỏi rồi, ngưng chuyện
Ly cà phê còn mấy giọt sau cùng
Nghiên cái ly, quẹt một cái, sạch chung
Gác ngòi bút trở về trong thực tại.

Cuộc đời, như một cái máy !

Tháng 03-2005

Ngẫm cuộc đời thật buồn cười không nhĩ !
Một trăm năm giởn mặt những trò chơi
Nói hay ho thì là bảo một đời
Nhưng nói lại, khác nào như cái máy

Tuổi còn thơ bao nhiêu năm chạy nhảy
Dệt mộng mơ không quá óc sân trường
Nhìn cuộc đời không qua khỏi từ chương
Hiểu cuộc đời bằng đầu non ảo tưởng

Khi lớn lên giữa dòng đời muôn hướng
Những bại thành nếm hương vị trần ai
Vui nhỏ nhoi nhưng cay đắng dài dài
Thời sung sức dũa mài bao bậm dập

Qua khỏi đó là thời kỳ xuống dốc
Sức mòn dần theo chiếc bóng thời gian
Đành cam tâm cho phận sự đã mang
Chứ thỏa mãn thì phải cần xét lại

Chiều nghiêng bóng tuổi già thêm rã rượi
Máy đã mòn qua thao tác nhiều năm
Bồi cũng hư mà bỏ cũng không xong
Đỡ sống chết, lão thành nên độc thọ

Máy ì ạch thêm tật này chướng nọ
Lại phát sinh đủ thứ bệnh trên đời
Ví con người như cái máy mà chơi
Như đã ví “con người là cây sậy !”.

Nhìn băng tuyết lở, hòn căm !!!

Tháng 03-2005

Ta đã thấy những tảng băng
đang gằm gừ trên núi tuyết
Đã dài lâu nên long gốc cựa mình

Này băng ơi, trong trắng như tuyết trinh !
Đừng tan vỡ cho trần gian tang tóc
Băng tuyết lở, cuốn vùi trong tích tất
Từ trên cao, tuôn đổ xuống còn gì
Cao nguyên, đồng bằng, thung lũng, có ra chi
Trông ngồn ngang, lều bều như biển trắng
Còn chi nữa, tuyết trong ngàn xinh xắn
Còn gì đâu, băng giá lạnh lên ngôi
Trời nghiêng, loang lổ, trụt trời
Đất nghiêng, úp ngựa núi đồi thành sông
Con người bé nhỏ như không
Vùi tan nát cả, còn trông nổi gì
Khủng khiếp, dị kỳ
Lạnh tanh, biển tuyết
Một vùng hủy diệt
Chôn dưới giá băng
Băng tuyết đổ đất bằng tuôn đổ
Biển tuyết băng thống khổ băng ngang
Phũ phàng chi lắm phũ phàng
Đáng cay chi lắm vô vàn đáng cay
Trời không còn có ban ngày
Đất không còn có xéo dày ban đêm
Cuộc sống đổ xuống thêm tan nát
Cửa nhà trôi xơ xác ngựa nghiêng
Dị thời đồng chịu oan khiên
Đồng thời cùng chịu oán phiền cho ai
Trời đất đổ thiên tai
Cho trần gian nghiêng ngựa
Băng tuyết đổ tuôn dài
Cho tất cả tiêu ma
Còn chi nào cửa nào nhà
Còn chi nhân thế nào ta với mình
Ôi thống khổ điêu linh
Cho muôn người như một
Ôi tan hoang hải cốt
Cho xương thịt nát tan
Nhìn băng Bắc cực bẽ bàng
Nhìn băng Nam cực lại càng thê lương
Đất trời đã đổ tang thương
Tuyết băng núi đổ càng thương thảm nhiều
Xin đóng cửa tịch liêu
Nhìn một trời băng giá
Xin khép tiếng khóc cười
Nhìn một bãi tiêu vong
Nhìn băng tuyết lở, hòn căm !!!

Thương những gia đình bất hạnh !

Tháng 03-2005

Căn nhà này, sao hoang tàn đổ nát
Từ ngoài vào trong, sao vắng vẻ lạnh tanh
Nơi bàn thờ, nhiều mạng nhện bao quanh
Nhện cũng bỏ đi, vì không còn ruồi muỗi

Nơi sau vườn, cỏ cao bằng đợt chuối
Chuối trĩu buồng, rồi chín, héo, đeo cây
Nơi cửa trước không cài, bao lớp bụi phủ dày
Khu xó bếp xác xơ, tro tàn bay muốn hết

Mái nhà tranh như rổ nang, đan kết
Đêm sao trời, không thiếu ánh sao thưa
Trên nền nhà lưu lại những vết mưa
Mùi ẩm thấp đóng rêu xanh mấy lớp

Bên bờ ao, cá ngậm tằm, không đớp
Súng chen bèo buồn ủ dột lặng thinh
Chim bay ngang vương theo bóng in hình
Vẽ thành nét “cửa nhà ai vô tự” !!!

Chợt ngẫm nghĩ rồi đâm ra tư lự
Căn nhà này nhớ có mấy anh em
Không lẽ nào thần sống đã gạch tên
Hay không lẽ loạn ly đều đi cả

Máy ụ đất hơi nhô trông thấy lạ
Lại nghiêng nghiêng theo hàng lối bên hè
Đến gần trông, thấy lạnh lạnh hơi e
Đọc những chữ ngoằn ngoèo trên tấm gỗ

À, thì ra đây là những nấm mộ
Nào cha, nào mẹ, nào anh, nào chị, nào em
Hướng mắt về nơi nào đó buồn tênh
Để hình dung trên quê hương mình,
Còn bao nhiêu những gia đình bất hạnh !!!

Mặc Giang - Thơ 26

01. Thương cho cảnh người già
02. Thương trẻ thơ quê nghèo khổn khó !
03. Chết, sẽ còn hay mất !
04. Đàn gậy tai trâu ! Nước đổ lá khoai !
05. Bệnh tham ô nắm ụ, ù lì !!!

06. Cái nghề bán cái !
07. Lá rụng về cội
08. Uống nước nhớ nguồn
09. Nào có nghĩa một vành cong trời đất !
10. Ta đây, hiện hữu vô cùng !

Thương cho cảnh người già !

Tháng 03-2005

Căn nhà nhỏ, có cụ già tựa cửa
Đưa mắt mờ, vò vớ ngó xa xôi
Da nhăn nheo trở hoa gấm đòi mồi
Đầu trắng hếu phát phơ làn tóc bạc

Trời oi ả, cụ ngồi hong hóng mát
Chùng lâm râm, nôi lửa, bắt com chiều
Cào mớ than, hâm lại trà kho tiêu
Chỉ ngần ấy cũng xong, thời đạm bạc

Võng kéo kẹt bên ngọn đèn leo lét
Cụ buồn trông những tấm ảnh trên tường
Rồi thì thầm : đứa nào tao cũng thương
Nhưng ở chung thì già này chưa muốn

Cái chuyện đó, nay mai, đâu có muộn
Còn bây giờ, lo liệu được, yên thân
Khi ở xa, thì nói nghĩa, nói ân
Chứ ở gần, chén ly khua, phải biết !!!

Nếu không còn cựa nôi, đành chịu thiệt
Chùng nào chùng, thì lúc ấy hẫng hay
Đành rằng, con con, cháu cháu, vui vậy
Nhưng một khi lo cho già, thì tha hồ kể lể

Con thì con, nhưng còn dâu còn rể
Cháu thì cháu, nhưng cháu nọ cháu kia
Rồi bơ phờ, cầm cây gậy, quơ quơ !!!
Đóng cửa lại, và cài then, thở dốc !!!

Thương trẻ thơ quê nghèo khốn khó !

Tháng 03-2005

Có những chuyến buồn buồn đi thăm vội
Nhìn những em bé nhỏ ở miền quê
Từ sáng tinh mơ, cho đến chiều về

Tôi đều thấy các em ngày hai buổi

Sống quanh quần chung quanh nhà, cặm cùi
Tưới nước, bón phân, nhổ cỏ, vun trồng
Lượm hạt, hái điều, lang, sắn, ngô đồng
Da bánh ít, mái tóc thề, óng mượt

Vừa chị, vừa em, quây quần lũ lượt
Em lật rau, chị thổi lửa nấu cơm
Thỉnh thoảng trông, mỗi sáng đến chiều hôm
Tôi không thấy những gì là đèn sách

Nghĩ thấy tội cho nên tôi tìm cách
Hỏi xa gần rồi lại hỏi gần xa
Khi nghe xong thì tôi đã hiểu ra
Nhà nghèo khó nên làm sao đi học

Những vùng sâu vùng xa, và nhiều nơi heo hút
Từ ê a, cho đến hết vỡ lòng
Hay đánh vần xuôi ngược, thế là xong
Đọc lấp bắp □ con nhà quê nghèo khó □

Thôi già từ, nghe các em nhỏ nhỏ
Đi đó đây, tôi vẫn nhớ xa xôi
Thật cảm thương cho những đứa em tôi
Đời khép lại như quê nghèo khôn khó !!!

Chết, sẽ còn hay mất !!!

Tháng 03-2005

Hãy tìm hiểu, chết sẽ còn hay mất ???
Hãy nhìn xem sự việc ấy thế nào
Một trăm năm chẳng có nghĩa là bao
Cõi trần thế hỏi ai không có chết ???

Nếu bảo chết là không còn gì hết
Thân trả về cát bụi thế là xong
Hỏi thổ mấy sùng, hỏi rùa mấy lông
Ta chưa chết thì làm sao nói được

Thế tại sao không nhìn về phía trước
Dùng chuyện xưa để nói đến chuyện nay
Dùng chuyện nay để nói đến chuyện mai
Để sự thật hiển bày cho ra lẽ

Nào Bồ Đại Hòa Thượng từng hiện thế
Nào Quán Âm cứu độ cõi vàng mây
Nào Mẹ Maria cứu tế khắp đó đây
Có tạm đủ cho chúng ta tin tưởng

Thêm chút nữa để nhìn vài hiện tượng
Ai đã từng xem “lên cột xuống đồng”
Ai đã từng xem “ma nhập hốt hồn”
Ai đã từng xem “cầu cơ han hỏi”

Về tôn giáo, ta xin không nói tới
Ta chỉ xin đề cập chuyện hiển nhiên
Chứ cũng không đá động chuyện Thần Tiên
Và cũng không Thiên Đàng hay Địa Ngục

Trong chúng ta ai không từng có lúc
Tự vấn riêng, chết sẽ mất hay còn
Mất, thì con người như sỏi đá, nào hơn !
Còn, thì đi đâu, sao ta không biết

Bởi chưa chết nên ta chưa có biết
Nếu chết rồi ta sẽ biết đi đâu
Chưa bước đi vào ngưỡng cửa nhiệm màu
Nhưng khi chết, sẽ còn không có mất !!!

Đàn gảy tai trâu ! Nước đổ lá khoai !
Tháng 03-2005

Đàn gảy tai trâu, có tội không đàn ?
Nước đổ lá khoai, có thương không nước ?
Nước cứ đổ, có lỗi gì bởi nước !
Đàn cứ kêu, nào có lỗi chi đàn ?
Chỉ tiếc trâu, nặng óc, không nghe vang
Chỉ tiếc lá, trơn tru, nên chẳng thấm
Nước cứ chảy bởi tình non nghĩa nặng
Đàn cứ kêu bởi đàn quyền cung đàn
Đàn không kêu, ai biết được âm vang
Nước không chảy, ai nặng tình non nước
Nước ta đó, tự ngàn xưa gọi nước
Của giống Lạc Hồng, quốc hiệu Văn Lang
Của người con cháu da vàng
Đồng bào một bọc cung đàn thương yêu
Lên non ngân vọng cao siêu
Xuống nước nghĩa nặng như triều Biển Đông
Ngàn năm con Lạc cháu Hồng

Nước cùng nguồn cội giống giòng chẳng phai
Ngàn năm trời điệu âm giai
Tiếng kêu không đời nhớ hoài Việt Nam
Trâu thì trâu nhưng đàn cứ gầy
Lá thì lá, nước nhuận non sông
Oai linh Tiên Tổ vô cùng
Khí thiêng thạch trụ như đồng chẳng xao
Từ ngàn xưa biết bao tình tự
Đến ngàn sau đậm nét son vàng
Cho giang sơn tổ quốc Việt Nam
Trao thế hệ muôn đời dẫn bước
Nước réo gọi, nước non non nước
Đàn kêu vang tích tịch tình tang
Cùng reo reo rắc cung đàn
Cùng reo non nước huy hoàng muôn năm.

Bịnh tham ô, nằm ụ, ù lì !!!

Tháng 03-2005

Từ cơn quốc biến gia vong
Quê hương nổi trận cuồng phong
Sản sinh ra những loài đục khoét
Khoét từ thượng tầng đan kết
Đục từ trứng nước đục ra
Khoét, đục cho tan nát nước nhà
Mọi hang ổ, chỗ nào không có
Dù là đục to đục nhỏ
Dù là khoét ít khoét nhiều
Không qui, không sách, không chiêu
Dày chằng chịt nên khó bề cứu chữa !!!
Giây muốn bứt, nhưng động rừng, vướng nửa
Hang muốn vào, nhưng đục ổ, hết ra
Nên chỉ bắt một vài con tép cho qua
Hay chỉ chụp một vài con chim gãy cánh
Đục và khoét có vây có cánh
Bịnh tham ô, cửa thế cửa quyền
Không những ăn vàng bạc của tiền
Mà ăn cả vật tư, động sản
Hỡi những kẻ leo đòi những lạm !
Hãy nhìn kia, thế nước, lòng dân !
Hay lớn nhỏ đều cùng nhau can dự chia phần
Nên không thể mạnh tay tận diệt !!!
Muốn sửa sai, tái thiết
Phải chặn đứng tham ô
Muốn xây dựng cơ đồ

Phải sạch trong pháp trị
Nếu che đậy, kết bè, thì cùng nhau chết dí !
Nếu tranh giành, chống ché, thì dây dựa tiêu ma !
Đất, ngày thêm ùng thối xì ra
Nước, ngày thêm bùn lầy ứ đọng
Đã phóng mãi trên đường dài giải phóng !
Những quan liêu, những lạm, trì trệ,
Hãy phóng giải sạch đi !!!
Hay bao che, bảo thủ, độc tôn
Nên nằm ụ, ù lì !!!
Thì đất nước không trông thành sao được ???

Cái nghề bán cái !

Tháng 03-2005

Có một cái nghề
Không được liệt kê
Và cũng không cần trải qua trường lớp
Vây mà đua nhau nườm nượp
Có khi còn được cấp bằng
Cái nghề không lập thành văn
Ở đời, ai ai cũng có !
Hãy nói cho nghe nho nhỏ
Cái nghề bán cái, phải không ?
Ta đang mở chuyện lòng vòng
Lại kêu đích danh mà nói !
Nghề bán cái, xưa nay không học hỏi
Mà người người tự điều luyện mới hay
Sự kiện diễn ra, vừa mới hiển bày
Là đã hiểu cái nghề bán cái
Con nít ranh, mũi còn nhỏ dãi
Đến cụ già tóc bạc hoa râm
Người thế, quyền, càng lớn càng thâm !
Người dân giả, hơi thô hơi thiển !
Cái nghề bán cái, xưa nay có tiếng
Không cấp bằng nhưng ăn đứt mọi nghề
Kẻ thuộc quyền, bị đi, hết chỗ ché
Kẻ nhẹ dạ, bị thường xuyên lợi dụng
Chuyện thơm tho, thì thi nhau tranh tụng
Chuyện con con thì đem đẩy cho người
Chuyện ngon ăn thì rạng rỡ tươi cười
Nuốt không vô, thì dí cho thiên hạ
Còn con nít, bày trò mặc cả
Còn người lớn, rẻ rúng đãi bôi
Rồi ung dung hình hình ngạo đời

“Họ đang làm, do ta đó chứ !”
Có một chuyện vô tình làm duyên có
Cái nghề bán cái cảm thấy hay hay
Nói, thế nào, tôi cũng viết bài này
Chữ bán cái mà thành thơ chứ nị !!!

Lá rụng về cội

Tháng 03-2005

Lá rụng về cội
Nghĩa là sao mà ta thường hay nói
Đề cùng nhau nhắc nhở lại cho đời
Nghĩa thật gần và cũng thật xa xôi
Vừa nghĩa đen lại còn thêm nghĩa bóng

Này em nhé ! Ngồi đây chơi, đỡ nắng
Em coi kia, chiếc lá rụng, về đâu
Còn đu đưa phơn phớt gió xanh màu
Khi rớt xuống, cho vàng bay chiếc lá

Rụng về cội, em nghe hơi thấy lạ
Rớt gốc cây, em thấy đó, phải không
Cây với cội cùng một nghĩa theo dòng
Xa hơn nữa, đó là nguồn lịch sử

Từ dưới đất, cây vươn lên đây chứ
Qua thời gian, cây đâm lộc nảy chồi
Dù cây non, hay đại thọ sống đời
Cõi vô thường băng ngang dòng cát bụi

Lá rơi rụng, vàng vàng bay, mục, thúi
Từ đất lên, trả về đất, tốt tươi
Một ngày kia, khi em đứng tuổi rồi
Em mới nhớ, những gì xa xưa cũ !

Nhớ, nhớ mãi, không bao giờ biết đủ
Của những gì, xa xưa nữa, em ơi
Tục ngữ kia dù chỉ có mấy lời
Nhưng giải bày thì vô cùng thâm thúy

Nói ít hiểu nhiều, mới càng ý vị
Lá rụng về cội, là thế nghe em
Khi về chiều, em sẽ hiểu bóng đêm
Càng thấm thía, nhớ thương về nguồn cội !!!

Uống nước nhớ nguồn

Tháng 03-2005

Uống nước nhớ nguồn
Mỗi một ngày, em thường uống luôn luôn
Hễ thấy khát, là em cần đến nước

Miền là nước, dù nước gì cũng được
Khi uống vào, em sẽ hết khát ngay
Chỉ một câu ngắn gọn, nhưng thật hay
Vây, uống nước nhớ nguồn, là sao nhĩ !!!

Ra bờ sông, nhìn dòng sông đang chảy
Nước ở đâu, mà cứ chảy tuôn hoài
Hãy hình dung một chút để thử coi
Nước chảy đó, tức có nơi xuất phát ?

Em hãy bước lên đầu non ca hát
Con suối reo róc rách đó, là nguồn
Đã là nguồn, thì nước mãi trào tuôn
Hễ có mưa là nước nguồn tuôn chảy

Và sao nữa, mà ông cha mình dạy
Uống nước nhớ nguồn, nghĩa lý cao siêu
Như hôm nay, em khôn lớn bao nhiêu
Nhờ công sức của mọi người mới có

Và kia nữa, như tấm thân em đó
Vương hình hài, nhờ cha mẹ sinh ra
Sống ở đời phải có cửa có nhà
Dù hơi tẻ, thì nhà tranh, công viên, xá chợ

Và còn nữa, em ơi ! Luôn ghi nhớ
Phàm con người, phải có Tổ có Tiên
Có quê hương, dân tộc, đất nước mọi miền
Có lịch sử và những gì ông cha để lại

Uống nước nhớ nguồn, nhớ hoài nhớ mãi
Nhớ và trao nhau, từng thế hệ điếm tô
Nhớ và trao nhau, cùng gìn giữ cơ đồ
Chớ đừng sống vô tình,
Và chỉ biết mình em, em nhé !!!

Nào có nghĩa một vành cong trời đất !

Tháng 03-2005

Trời đất rộng nhưng lòng người sao hẹp ?
Bởi riêng tư vị kỷ phủ sâu dày
Bởi túi tham không đáy cỡi trên mây
Bởi ham hố lợi danh đeo quá nặng

Hay lại bảo, sức con người có hạn
Trời rộng không nên rộng rãi bao la
Đất mênh mông nên nào nghĩa tiểu đa
Người bé nhỏ thì làm sao sánh được

Bởi trần thế, nên thế trần triền phược
Bởi thế nhân, nên nhân thế khổ đau
Lòng âm u nên chất chứa đủ màu
Làm rách nát mảnh tâm hồn trong trắng

Sống vị mình, lòng nhân từ trống vắng
Sống vị người, lòng rộng mở thênh thang
Sống thanh cao, quý hơn ngọc hơn vàng
Sống ích kỷ, nặng tiền, sanh tệ bạc

Dòng đời, là một bản trường ca, ca hát
Tình đời, là cung nhạc tình tự yêu thương
Sao không đi trên đại lộ đường trường
Mà lại bước nẻo quanh co nhỏ hẹp

Lòng rộng mở thì nào ai khép được
Hồn thanh cao, nào ai nỡ chối từ
Hãy nhìn kia, cho cùng tận thái hư
Nào có nghĩa một vành cong trời đất !!!

Ta đây, hiện hữu vô cùng !

Tháng 03-2005

Trông qua chiếc bóng thời gian
Ta xin nhìn lại trên đàng ta đi
Trông qua mấy nẻo kinh kỳ
Ta xin nhìn lại, còn chi đến giờ
Cuộc đời như một giấc mơ
Nổi trôi từng đoạn trên bờ phiêu du
Trăng mờ vì khuất mây mù
Chợt nghe tiếng vọng thiên thu giạt mình
Từ trong cát bụi tử sinh
Ta xin nhớ lại bóng hình của ta
Từ trong tỉnh mộng đêm qua

Ta xin nhớ lại quê nhà xưa nay
Nghe không tiếng vỗ bàn tay
Một bàn tay vỗ mặt mày nát tan
Vỡ toang, chấn động ba ngàn
Mười phương thế giới chưa tràn chân lông
Huyền sinh còn nhẹ hơn bông
Vô sinh còn nhẹ hơn dòng tử sinh
Như ta nói chuyện với mình
Như bóng nói chuyện với hình, vô chung
Ta đây, hiện hữu vô cùng !

Mặc Giang - Thơ 27

01. Tôi không có bán thơ đâu !
02. Nơi quê nghèo nho nhỏ !
03. Tôi phải chết !
04. Tôi phải sống !
05. Những người em bé nhỏ của tôi ơi !

Tôi không có bán thơ đâu !

Tháng 03-2005

Nhớ Hàn Mặc Tử bán trăng
Nhớ người khổ rách làm văn bán nghèo
Cơ cùng ai bán mớ meo
Sơn khô ai bán giữa đèo hoang vu
Còn tôi xin bán cái ngu
Bán luôn cái đốt mặc dù chẳng mua
Bán luôn những cái hơn thua
Chỉ xin giữ lại quê mùa mà chơi
Bán luôn phi thị cuộc đời
Chỉ xin giữ lại cơ ngơi an bình
Bán luôn danh lợi lưu linh
Chỉ xin giữ lại nguyên trình độ hình
Có ai mua được chình ình
Để tôi bán nốt nhục vinh đã nhiều
Bán luôn trưởng giả quan liêu
Bán luôn cái lạnh cuối chiều mùa đông
Bán luôn bèo bọt trôi dòng
Chỉ xin giữ lại bờ sông lặn về
Bán luôn những cái nhiều khê
Để coi trong nổi ê chề ra sao
Bán luôn đến cả trăng sao
Chỉ xin giữ lại cây đào trước sân
Bán luôn những cái phong trần
Cho luôn chiếc bóng phù vân trôi bờ

Nhưng tôi không bán vàng thơ
Để tôi nhìn nó hững hờ tôi chơi
Mang thơ đi khắp cuộc đời
Rải thơ cùng khắp chơi vui trên ngàn
Dù ai đã bán trắng vàng
Còn tôi gõ tiếng tao đàn thân thương
Dù ai khép lại nẻo đường
Nhưng thơ tôi đó, vương vương vô cùng !

Nơi quê nghèo nho nhỏ !

Tháng 03-2005

Tôi thương mái nhà tranh
Nơi quê nghèo nho nhỏ
Những ngày xa xưa đó
Dọc nước cạnh bờ ao
Cùng bọn trẻ ồn ào
Khắp thôn trên xóm dưới
Những đứa trang lứa tuổi
Vui giỡn những trò chơi
Sung sướng nhất cuộc đời
Là thời xưa bé nhỏ
Một tiếng kêu đầu đó
Là cả lũ hè nhau
Lấp ló trông trước sau
Là cùng nhau vọt lẹ
Bao năm trời như thế
Nên mọi nẻo trong làng
Khắp ngõ hẻm cùng hang
Như bàn tay năm ngón
Mỗi khi mùa nước lớn
Chặt chuối kết làm đò
Đẩy sào chạy ro ro
Té nhào lặn bì bõm
Đêm về bắt đom đóm
Bỏ trong bọc làm đèn
Cùng chí chóc rùm beng
Đèn của ta sáng quá
Qua rồi mùa lá mạ
Lúa gặt đổ đầy đồng
Mót từng bó ngóng trông
Chờ những khi đổi cốm
Khắp cùng trong lối xóm
Tiếng đập lúa hòa vang
Bọn trẻ kéo một đàn

Mà chơi trò cút bắt
Ra, xót ơi là xót
Ừ té, chạy ra sông
Nhảy xuống nước ùm ùm
Nước mềm môi dịu ngọt
Rồi tập tành đến lớp
Đánh xuôi ngược trường làng
Trôi theo bước thời gian
Qua rồi ngày thơ ấu
Đến nay nhìn theo dấu
Thỉnh thoảng nhớ xa xưa
Lại nhưng nhớ sao vừa
Nơi quê nghèo nho nhỏ
Và thời xa xưa đó
Tuổi trẻ của tôi ơi !

Tôi phải chết !

Tháng 03-2005

Tôi phải chết, cố nhiên, ai cho sống
Dù có cho cũng chẳng sống nổi mà
Khi tấm thân đã đến chỗ trầm kha
Dù cho sống cũng lắc đầu, muốn chết

Tôi phải chết, vì cuối đời, thấm mệt
Đã bao năm đập dũa biết bao lần
Nên tiêu điều, tàn tạ cả tấm thân
Sống không nổi, làm sao mà chẳng chết

Tôi phải chết, đúng rồi, sống chi mệt
Đến cuối đường kết thúc mọi lối đi
Nằm ì thêm, khốn khổ, chớ ra gì
Dứt cái một, lia đời, cho sương quách

Tôi phải chết vì châu thân lia mạch
Sức không còn mà lực cũng tiêu ma
Như mũi tên đã đi đến cuối đà
Nên chúm mũi cắm đầu lao xuống đất

Tôi phải chết có nghĩa là sẽ mất
Sống không xong khi chết bảo sao còn
Nhưng trong đời sẽ có những cái hơn
Danh, ô danh, và còn ai nhắc nhở

Tôi phải chết để đi vào muôn thuở

Cùng nhân gian sẵn một lối đi về
Cả một đời còn gì nữa mãi mê
Cho chập đất và trần gian choáng chỗ

Tôi phải chết vì tôi cần phải chết
Bụi đã tàn mà cát cũng tiêu sơ
Tôi phải đi, kia, cát bụi đang chờ
Đón cái mới và ngày mai xuất hiện.

Tôi phải sống !

Tháng 03-2005

Tôi phải sống, hẵn chưa, không thể được
Dù có cho, nào đã đến trăm năm
Đường còn dài, đã vội vã năm lẫn
Bảo mở mắt nhìn đời, không động đậy

Tôi phải sống, thật không, chưa hẵn vậy
Kiếp trăm năm đếm thử được mấy người
Từ xưa nay, chưa kịp đến mấy mươi
Đã thứ lớp chen chân châu thiên cổ

Tôi phải sống, cố nhiên, ai đánh đổ
Cứ sống đi, phải sống, đó là quyền
Cứ sống đi, và sống, lẽ tự nhiên
Cái Quyền Sống, thiêng liêng, ai dám động

Tôi phải sống cõi phù sinh vào mộng
Ôm mơ màng nói chuyện với chiêm bao
Bách niên ư, huyết âm tại Vườn Đào
Nghĩa cao đẹp nhưng câu thơ chưa vẹn !

Tôi phải sống bởi dương trần đã vén
Bức màn nhung treo giá đổi tử sinh
Mỗi thể nhân trôi nổi bước đặng trình
Bồ hóng phủ rong rêu thêm mấy lớp

Tôi phải sống để ném mùi tan hợp
Cho hợp tan ử mặt nét tang thương
Cho đắng cay sát cạn nước đoạn trường
Nhưng phải sống làm sao cho ý nghĩa

Chiếc bào ảnh trắng xanh vàng đỏ tía
Kiếp nhân sinh lẫn lộn bạc sắc màu
Sống làm sao để lại bóng đêm thâu

Ghi một điếm nhạt nhòa dòng huyền hóa.

Những người em bé nhỏ của tôi ơi !

Tháng 03-2005

Này, những người em bé nhỏ của tôi ơi !
Mới lớn lên, vào ngưỡng cửa cuộc đời
Đời sẽ đưa em đi muôn vạn nẻo
Hồn xinh xắn nhuộm trần gian khô héo
Lòng thanh thiên vấy nhân thế gợn màu
Những trang sách học trò gởi lại phía sau
Và đời em sẽ trở thành một pho sách truyện
Này, những người em bé nhỏ của tôi ơi !
Em sẽ đi, như những con tàu rẽ tuyến
Bụi thời gian, ngày thêm thấm dẫm trường
Bụi không gian, ngày thêm thấm phong sương
Theo năm tháng, bào mòn bao sức lực
Thời thơ sinh là cái thời đẹp nhất
Tuổi trẻ thật dễ thương
Vui với mái học đường
Cùng bè bạn vui chơi trang đèn sách
Giữa trường học, trường đời, đôi bờ ngăn cách
Tôi nói trước với em, dù chỉ đôi câu
Nhưng rồi em sẽ hiểu thật thâm sâu
Những câu đó là những lời chân thực
Giữa hai nẻo, còn nhiều lần mức
Em dần xa tuổi ngọc thiên thân
Vào cuộc đời, đối diện tân toan
Em sẽ đi trên nhiều gai góc
Này, những em bé nhỏ của tôi ơi !
Những ngày xưa em khóc
Vì những bài học, mở khóa không ra
Sợ thua chúng bạn, sợ thầy cô la
Nhưng ngày nay em khóc, vì đời không như em nghĩ
Sách vở là những huyền mơ, ly kỳ, mộng mị
Trường đời là những hiện thực, cạm bẫy, tạp đả
Sách vở kia, không phải của em, mà của người ta
Còn hôm nay, không phải dạo chơi, mà người trong cuộc
Em ơi, hãy thắp ngọn đèn trong tâm làm đuốc
Em ơi, hãy giữ đôi mắt thương yêu nhìn đời
Dù nay mai, có những lúc chơi vơi
Sẽ phí phạm nhiều tâm tư, trí lực
Xin chúc các em, tròn đầy hạnh phúc
Đường nhân gian em sẽ bước đi qua
Đường trần gian em sẽ ném phong ba

Và thưởng thức bản trường ca nhân thế !!!

Hết 100 bài của quyển 3